

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);

typed to Word Document by kmitl@usa.net;

converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (05/08/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers> or <http://3gler.home.ml.org>

พล, นิกร, กิมหงวน

เขมร กำแพง

ตอน

เขาพระวิหาร

ป.อินทรปาลิต

เมื่อรถตำรวจและสารวัตรมาถึงหมู่บ้านเล็ก ๆ ริมนนเบื้องหน้ารถทุกคันก็หยุดเป็นแถวติดกัน ดร. ดิเรก จำเป็นต้องทิ้งนิกรกับกิมหงวน เพื่อเข้ากับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้ทำงานให้กับประเทศชาติของเราต่อไป พล.ต. ดิเรก กล่าวกับสุรพงษ์ทันที

“หนีขอบคุณพงษ์ พาพวกเรานี้ไปเถอะ เรียกจนลูกกระเดือกแทบจะหลุดออกมานอกปากแล้ว ไม่มีเสียงขานรับเลย อ้ายสองคนคงตายแน่เพราะร่วมไม่กางหรือบางที่อ้ายหงวนอาจจะกระโดดลงบนร่มของอ้ายกรก็ได้ เลยนัดกันมาตายที่นี่ แต่ว่าเพื่อนผมตายเพื่อชาติไม่แปลกอะไร”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

“รับประทานก็ทุ่มครับคุณหม่อ”

นายแพทย์หนุ่มยกนาฬิกาข้อมือหน้าบัดพรายน้ำขึ้นมองดูเวลา

“อีก ๑๐ นาทีตีสาม”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้

“รับประทานคุณนิกรกับอาสาเสียเจ้านายของผมไม่ตายแน่เพราะตอนตีสองถึงตีสามเป็นยามปลอดภัย รับประทานอย่างไรก็ไม่ตายครับ แต่ดาวอังคารมาบังอยู่ก็ยังไม่เห็น รับประทานอาสาเสียกับคุณนิกรคงช่วยตัวเองได้”

สุรพงษ์ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“พຽงนี้เข้าฉันจะมาตามหาเอง ชาวนาแคว้นนี้ส่วนมากก็เป็นพรรคพวกของฉันล้วนแต่เกลียดชังสีหนุตั้งนั้น เพราะเขารู้ว่าถ้าเขมรแดง เมื่อไรพืชผลต่าง ๆ ที่กสิกรทำไว้ก็จะเป็นของรัฐบาล”

ครั้นแล้วอดีตร้อยตรีนักรบสมัยสงครามอินโดจีนกับมือปืนประจำตัวของเขาก็พาพลกับ ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๙ เจ้าแห้วและ ส.ท. โกยล่าถอยมุ่งตรงไปยังป่าละเมาะทางทิศตะวันตกอย่างรีบร้อน ร่มชูชีพต้องทิ้งไว้กลางนาส่วนหีบสัมภาระ ส.ท. โกยกับเจ้าแห้วได้รับคำสั่งจาก ดร. ดิเรกให้ช่วยกันหิ้วไป ทั้งนี้ก็เพราะข้าวของในหีบล้วนแต่มีประโยชน์ยิ่งซึ่งเงินเขมร ๒๐๐,๐๐๐ เหรียญ ธนบัตรใบละร้อยเหรียญล้วน ๆ ก็อยู่ในหีบหรือลังนี้

ตำรวจกับสารวัตรทหารบกของเขมรบุกเข้ามาในทุ่งนาแล้ว มีกำลังตำรวจ ๑๐ คน สารวัตรทหารบก ๑๒ คน สุนัขอัลเซเชียนของตำรวจอีก ๔ ตัว เป็นสุนัขที่ได้รับการฝึกมาแล้วเป็นอย่างดี

เพราะสถานการณ์อันตึงเครียดระหว่างเขมรกับไทยทำให้เขมรคอยระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ยามอากาศของเขมรแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ริมนนหลวงกลางทุ่งนา ตอนนี้ได้ยินเสียงเครื่องบินลำเลียงของเราบินลงในระยะต่ำโดยไม่เปิดไฟที่ปีกเหมือนเครื่องบินโดยสารทั้งหลายก็โทรศัพท์แจ้งไปศูนย์รวมข่าวทราบ แล้วก็รายงานไปว่า

มีเครื่องบินหนึ่งเครื่องมาบินวนหนึ่งรอบในทุ่งนาตอนนี้ในระยะต่ำเข้าใจว่าคงจะส่งพลร่มซึ่งมีจำนวนไม่กี่คนลงมาปฏิบัติการ เมื่อได้รับรายงานจากยามอากาศเช่นนี้ร้องผู้บัญชาการทหารบกก็สั่งให้สารวัตรทหารบกและตำรวจรับเดินทางมาจับกุมพลร่มของไทยโดยด่วน

เสียงสุนัขอัลเซเชียนทั้ง ๔ ตัวเห่าขรม เมื่อตำรวจกับสารวัตรทหารมาถึงที่ที่คณะพรรคสี่สหายชุมนุมกันอยู่สักครู่ พวกตำรวจและสารวัตรก็รีบพูดวิหุญแจ้ไปยังศูนย์รวมข่าวทันทีเพื่อรายงานให้ทราบว่ามีพลร่มซีพจำนวน ๖ ร่มตั้งอยู่ในท้องนาและร่มหนึ่งเป็นร่มส่งของ ตามพื้นดินซึ่งต้นข้าวกำลังขึ้นมายังไม่ถึงคืบมีรอยเท้าเหยียบย่ำ ทางกองบัญชาการสั่งให้ตำรวจและสารวัตรทหารติดตามสังหารพลร่มฝ่ายไทยให้ได้และให้ใช้วิธีจับตายถึงแม้เข้าศึกจะยอมจำนนก็ตาม และทหารราบหนึ่งกองร้อยกำลังเดินทางมาจุดนี้เพื่อสมทบกำลังตำรวจและสารวัตรทหาร

ในเวลาเดียวกันนี้เองนิกรกำลังช่วยเหลืออาเสี้ยกิมหงวนอย่างรีบร้อน พ.อ. กิมหงวนของเราติดอยู่บนกอไผ่อันหนาที่ปกคลุมหนึ่งห่างจากกอไฟ ๔ กอ ที่สุรพงษ์จุดไว้ราว ๒๐๐ เมตร เขากับนิกรไม่ได้บังคับสายร่มเลยปล่อยให้ร่มลอยลงมาตามบุญตามกรรมจึงตกห่างจากที่หมายมาก แต่ก็ตกลงมาใกล้ ๆ กัน นิกรลงสู่พื้นดินโดยสวัสดิภาพ ขาช้างซ้ายเป้ไปเล็กน้อย ส่วน พ.อ. กิมหงวนของเราล้มปะทะกับยอดไผ่ทำให้ร่างอันสูงชะลูดของเขาแขวนโตงเตง หลังจากนิกรปลดร่มออกแล้วก็พยายามช่วยเหลือเพื่อนเกลอของเขา ที่ไม่ได้ยินเสียงพรรคพวกตะโกนเรียกก็เพราะทั้งสองอยู่เหนือลมประกอบทั้งลมพัดถูกใบไผ่ไหวกราวอยู่ตลอดเวลา แต่อาเสี้ยกับนิกรได้ยินเสียงแตรไซเล็นท์อย่างถนัดและมองเห็นรถทหารทั้ง ๕ คัน ซึ่งแล่นตามกันมาจนกระทั่งมาหยุดที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ริมถนนข้างเสากิโละเมตรที่ ๑๓

ถึงแม้ตำรวจกับสารวัตรทหารยังอยู่ห่างจากนิกรกับกิมหงวนไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ เมตร สองสหายก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่าและแลเห็นไฟฉายกราดไปตามทุ่งนาเหล่านั้น อาเสี้ยรอรับความช่วยเหลือจากนิกรด้วยความอึดอัดใจ

“เฮ้ย จะช่วยกันยังไงก็เอาชีวิตรอด ขึ้นจ่าอะไรประเดี๋ยวก็ถูกมันจับไปตัดคอเท่านั้น พวกเราจะหลบหนีไปหมดแล้ว หมาที่เห่าน่าเสียดายนับบอกว่าอัลเซเชียนนะโว้ย ชอบกัดลูกกะต๋องคนเสียด้วย”

พ.อ. นิกรถอนหายใจเฮือก

“หมดปัญญาอะ” เขาร้องบอกเสี้ยหงวนซึ่งแขวนโตงเตงอยู่สูงจากพื้นดินราว ๓ เมตร “เอายังงี้เถอะเพื่อน มันจะยิงแกทิ้งเสียแล้วมันจะหลบหนีไปหาพรรคพวกของเราเพื่อทำงานสำคัญให้ประเทศเราต่อไป”

“อ้าว” อาเสี้ยเอ็ดตะโร “งัดคิดสั้นยังงี้ละ ใจคอแกจะฆ่ากันได้ลงคอหรือ”

นิกรปลดปืนกลมือลงมาจากบ่า

“จำเป็นอย่างนี้มันควรจะทำได้ มันฆ่าแกดีกว่าที่แกจะถูกเขมรฆ่า นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วให้ตื่นเพื่อนอย่าอาฆาตพยาบาทจงเวรจงกรรมกันเลย คิดเสียว่าชาติก่อนแกเคยฆ่ากันก็แล้วกัน แล้วเมียของแกกันจะรับเลี้ยงดูเธอต่อไป ประไพคงไม่ว่าอะไรหรอกเพราะเขาเป็นเพื่อนกัน มันยิงแกละนะ”

“ออย่า เฮ้ย” พ.อ. กิมหงวนร้องลั่น ความรักตัวกลัวตายทำให้เขาดิ้นรนทุรนทุรายนำส่งสารและการดิ้นรนเต็มแรงนี้เองทำให้ร่มที่ติดอยู่กับกิ่งไผ่ขาดแคว่ง เหมือนกับคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยเขา ร่างของอาเสี้ยค่อย ๆ ลอยลงมาจนถึงพื้นดิน ทั้งนี้ก็เพราะพอร่มขาดน้ำหนักตัวของกิมหงวนก็ทำให้ร่มขาดออกมากขึ้น

กิมหงวนดีใจเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ เขารีบปลดสายร่มออกจากตัวทันที นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แล้วกล่าวว่า

“ถ้ามันไม่ลอบว่ากันจะยิง แกก็คงไม่ตื่นจนร่มขาด เป็นอันว่าแกรอดตายแล้ว ไป-เปิดวิชัย พวกข้าศึกมันฉายไฟมาทางนี้แล้ว หนีไปทางละเมาะโน่นก็แล้วกัน แล้วยังไงไปคิดแก้ปัญหาเอาข้างหน้า ผิดนักก็สู้กันจนนัดสุดท้าย แกมีระเบิดมือติดตัวมาด้วยไม่ใช่หรือ”

“มีมาสองลูก”

“เออ ดีแล้ว กันมีมาสองลูกเหมือนกัน เอาไว้แจกพวกทหารเขมรอะ ใส่อะ กลิ่นตัวมันแรงไว้
อยู่ถึงนี่เรายังได้กลิ่น ไปเหอะขึ้นซักซ้าไม้ดีแน่”

สองสหายพากันวิ่งเหยาะ ๆ ไปจากโคนกอไม้และทิ้งร่มชูชีพไว้ที่นั่น ท้องทุ่งนามีแต่ความมืดปกคลุม
ไปทั่ว อากาศตอนใกล้รุ่งเยือกเย็น ทหารสารวัตรและตำรวจเขมรแบ่งแยกกำลังออกเป็น ๓ พวก แยกย้ายกัน
ติดตามพลร่มหรือหน่วยปฏิบัติการพิเศษของไทย

ในที่สุดสารวัตรและตำรวจหมู่หนึ่งก็พบร่มของนิกรและเสี่ยวหงวน บังเอิญนิกรทำผ้าเช็ดขี้มูกตกไว้
ผืนหนึ่ง เจ้าอัลเซเชียนสีดาดมกลืนนิกรจากผ้าเช็ดหน้า แล้วมันก็ร้องอืดอาดบอกกับนายสิบตรีซึ่งเป็นนาย
ของมันให้รู้ว่ามันจำกลิ่นได้แล้ว ต่อจากนั้นมันก็พาตำรวจ ๔ คน สารวัตร ๓ คนออกติดตามรอยเท้าของกิมหงวน
กับนิกรเรื่อยไปตามความเฉลี่ยวลาดของมัน

เสียงหมาเห่ากระชั้นชิดใกล้เข้ามาทุกที สองสหายวิ่งบ้างเดินบ้างจนกระทั่งมาถึงวัดหนึ่งซึ่งอยู่กลางทุ่ง
และปกคลุมไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย วัดนี้เป็นวัดพระพุทธศาสนา มีโบสถ์เล็ก ๆ มีศาลาพิธีกรรม มีลานทรายและ
พระเจดีย์ ด้านหลังโบสถ์ทางซ้ายเป็นกุฏิพระซึ่งมีเพียง ๘ หลัง ด้านขวาทางหลังโบสถ์มีเชิงตะกอนเผาผีศาลา
เตี้ย ๆ หลังหนึ่ง สุดเขตวัดระหว่างต้นจัน ๒ ต้นมีโรงเรียนหลังหนึ่งคล้ายโรงนาปลูกอยู่ในที่รกร้างคู่มือคร่ำครึมั่ง
ง่ากั่ว

สองสหายหยุดยืนอยู่หลังโบสถ์และมองไปที่เรือนโรงหลังนั้น

“อ้ายกร” อาเสี่ยวพูดเสียงกระซิบแต่เสียงนั้นสั้นเครือ “หมามันเห่ามาถึงหลังโบสถ์แล้ว หมามันพา
ทหารหรือตำรวจเขมรตามรอยตีนเรามาอะ เข้าไปซ่อนในโรงหลังนั้นก่อนดีไหม”

นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“นั่นมันโรงเก็บศพ...”

“เออ ก็ช่างมันปะไรเล่า”

“ว่า” นิกรคราง “ไปตายเอาดาบหน้าเถอะวะ เล่นกะผีไม้ดีแน่ กำลังซ่อนอยู่ในนั้นมันยื่นมือออกมา
จากโลงคว่ำคอเราก็ตีคอตายเท่านั้น”

เสี่ยวหงวนผินหัวเราะ

“ผีหลอกไม่ตาย ถ้าเราใจแข็งไม่กลัวมันเพราะผีมันถูกตัวเราไม่ได้ ไปแอบในโกดังผีสักครู่พอให้
อ้ายพวกนั้นมันเลยไปเราค่อยออกมาหลบหนีกันต่อไป เข้มแข็งน่า เกิดเป็นคนกลัวผีมีอย่างหรืออะ”

นิกรหัวเราะเสียงปร่า

“มีหรือไม่มีทุกคนก็ล้วนแต่ตาแตกกลัวผีด้วยกันทั้งนั้น เข้าไปซ่อนในโกดังผีนะไม่มีใครเขาทำกัน
หรอกโว้ย”

“ก็นั่นนะซี ทหารหรือตำรวจเขมรมันจะได้คิดอย่างนี้ ไม่เข้าไปค้นหาเราในโกดังเก็บศพ เร็ว-มันใกล้
เข้ามาแล้ว”

นิกรพยายามปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็ง

“เออ เอาก็เออ ถ้ายังไงอย่าหนีเอาตัวรอดนะโว้ย เห็นนัยน์ตาโบหรือหัวโตเท่าไองน้ำก็อย่าหนี”

สองสหายเดินตรงไปที่โกดังเก็บศพเก่าๆ หลังนั้น ฝาและหลังคาทำด้วยสังกะสีๆ แสดงความชราภาพ
ของมัน เมื่อกลิ่นศพลิวมาต้องจมูกนิกร กิมหงวนก็หยุดชะงักทันที

“ได้กลิ่นอะไรไหม” นิกรถามเสียงสั้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

อาเสี่ยวก็ปอดลายนึกกลัวผีเช่นเดียวกัน แต่แกล้งโกทกนิกรว่า

“เปล่าไม่ใช่กลิ่นอย่างนั้นหรอก กันปล่อยออกมาเอง”

นิกรทำจมูกฟุดฟิด

“ไม่ใช่กลิ่นลมในท้องที่ถูกดันมานี่หว่า อี้.....ชนลูกโว้ย”

กิมหงวนจับแขนนิกรไว้

“อย่าวิ่งนะอ้ายกร คิดให้ดี ยอมให้มีผลตกตายยังดีกว่ายอมให้ทหารหรือตำรวจเขมรจับเราไปตัดคอ แล้วเอาหัวเสียบประจานไว้อย่างนั้นมันทุเรศมาก นโรดมสีหนุมันประกาศออกมาแล้วว่าถ้ามันจับพวกเราได้ มันจะแห่ประจานรอบเมืองแล้วตัดหัวเสียบไว้ให้คุณ”

เสียงสุนัขเห่ากรรโชกโกลั้เข้ามาอีก เสียงหวนตัดสินใจถึงตัวนิกรพาเดินผ่านต้นจันตรงไปยังโกดัง เก็บศพ บรรยากาศโดยรอบมีแต่ความเยือกเย็นน่ากลัว

สองสหายหยุดชะงักอีกครั้งหนึ่งที่หน้าประตูโกดังมี กลิ่นเหม็นของซากศพทำให้อาเสียบกับนิกรขนพองสยองเกล้า ต่างคนต่างใจเต้นระทึกผิดปกติ ทันใดนั้นเองบานประตูโกดังเก็บศพก็ค่อย ๆ เปิดออกช้า ๆ เสียงดังแอ็ดเนื่องจากบานพับผิดเป็นสนิม

พระภิกษุราภาพองค์หนึ่งเดินหลังโก่งผ่านประตูออกมา ลักษณะท่าทางของท่านแก่หง่อมอายุไม่ต่ำกว่า ๗๕ ปี แสงเทียนนั้นช่วยให้เห็นจิวที่เก่าคร่ำคร่า สองสหายยืนตัวสั่นงันงก เมื่อพระภิกษุราเงยหน้าขึ้นมา มองดูใบหน้าของท่านน่ากลัวมาก นิกรกับกิมหงวนต่างยกมือไหว้พร้อม ๆ กัน

“แะะ แะะ สวัสดิ์ครับหลวงพ่อ” เสียงหวนผินใจทักทั้งที่เขาอดคิดไม่ได้ว่าร่างที่เขาแลเห็นนี้เป็นปีศาจ พระภิกษุราไม่ตอบ เดินตรงไปยังต้นจันทั้งสองต้น นิกรกับกิมหงวนมองตามและแล้วสองสหายก็ใจหายวาบเมื่อแลเห็นพระภิกษุราวางเทียนลงบนพื้นดินแล้วป็นปายขึ้นไปบนต้นจันต้นหนึ่งอย่างคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งมนุษย์ธรรมดาแม้แต่ชาวสวนหนุ่ม ๆ ที่ชำนาญการขึ้นต้นไม้ก็ทำไม่ได้

ปีศาจพระภิกษุหายวับไปกับตาและแล้วลมก็พัดมาวูบหนึ่งทำให้เทียนดับ นิกรสั่นเหมือนลูกนก หัวเข่าทั้งสองข้างสั่นกระแทกกันดังพับ ๆ ส่วนกิมหงวนถึงจะหวาดกลัวมีสีกเพียงใดก็ยังมิขวัญและกำลังใจดีอยู่บ้าง เมื่ออาเสียบแลเห็นไฟฉายสามสี่ดวงฉายกราดอยู่ข้างโบสถ์และแสงไฟนั้นเคลื่อนไปโกลั้เข้ามา เขาก็คว้าแขนนิกรจูดกระซากลากตัวเข้าไปในโกดังเก็บศพทันทีแล้วรีบปิดประตูไว้แต่ประตูไม่มีกลอนคงปิดไว้เฉย ๆ

โกดังมีขนาดกว้าง ๕ เมตรและยาว ๖ เมตรมีหน้าต่าง ๔ บานแต่ปิดสนิท มีตะเกียงหลอดสองแสงรูปหูกจูดตั้งไว้ที่เสากลางโกดังดวงหนึ่ง หีบศพวางกองรองซ้อนกันอยู่เรียงรายไม่ต่ำกว่า ๑๑ หีบ ล้วนแต่ศพชวานาถึงแก่กรรมด้วยโรคภัยไข้เจ็บบ้าง คลอดบุตรตาย ถูกงูกัดตายหรือตายด้วยโรคชราบ้าง หีบศพบางหีบก็เป็นหีบที่สวองมาทาชะแล็ดทำด้วยไม้สัก มีชื่อเขียนไว้เป็นภาษาเขมรบอกนามผู้ตาย แต่โดยมากเป็นหีบไม้ยางสร้างขึ้นอย่างหยาบ ๆ เพราะญาติของผู้ตายมีฐานะไม่ดี เมื่อสิ้นฤดูเก็บเกี่ยวชวานาขายข้าวได้แล้วที่วัดนี้ก็จะมีการฌาปนกิจศพ แต่บางศพก็ฝากไว้หลายปีแล้ว

เพราะหน้าต่างประตูปิดหมดและโกดังนี้เป็นโกดังเก็บศพแบบโบราณที่ไม่ถูกลักษณะ สองสหายจึงได้กลิ่นเหม็นของซากศพอย่างรุนแรง ศพบางศพพึ่งตายไม่กี่วันกำลังขึ้นอืดที่ตออยู่ในโลง ที่ตายใหม่ยังไม่ทันจะขึ้นก็มี และที่เหลือแต่โครงกระดูกก็มี

สองสหายยืนกอดกันในที่ว่างกลางโกดังซึ่งรอบ ๆ ตัวทั้ง ๓ ด้าน มีโลงที่ตั้งอยู่บนเตียงไม้ที่ทางวัดต่อขึ้นป้องกันน้ำฝนไหลเข้ามาเพราะพื้นโกดังเป็นพื้นดิน นิกรทำท่าเหมือนกับจะช็อคหลายครั้งถึงกับต้องยกมือขวาคอยเขย่าหน้าอกด้านซ้ายของเขาไว้

“ธรรมดาจางกันแสนบาทกันก็ไม่ยอมเข้ามาอยู่ในนี้” นิกรพูดเสียงสั่นเครือผิดปกติ ใบหน้าซีดเขียว

“กันก็เหมือนกัน” เสียงหวนกล่าวขึ้นด้วยเสียงแบบเดียวกัน “กรโว้ย แก่สังเกตุให้ดี โลงที่สองจากเสาด้านนั้นฝาโลงกำลังค่อย ๆ เหยอขึ้น ตากันฝาดหรือว่าเป็นจริงวะ แก่ช่วยดูหน่อยซิ”

นิกรยกมือขวาจับหน้าเสียบหวนให้หันไปทางอื่น

“เห็นอะไรผิดปกติก็อย่าพยายามดูมันซิโว้ย ทหารตำรวจเขมรมันมาที่นี่แล้วหมาเห่าขรม นั้น- แสงไฟฉายกราดเข้ามาในนี้ มันคงสงสัยว่าเราซ่อนอยู่ในนี้”

อาเสียบเก็บกริบ สองสหายหายกลัวมีไปชั่วขณะ ตามเวลาที่กล่าวนี้ตำรวจ ๔ คน ซึ่งคนหนึ่งจูงหมาอัลเซเชียนและสารวัตรทหารบกอีก ๓ คน ได้เข้ามาเฝ้ารวมกลุ่มอยู่ห่างจากหน้าประตูโกดังราว ๓ เมตร เจ้าอัลเซเชียนได้กลิ่นนิกรก็เห่าขรม นายสิบตำรวจตรีคนเลี้ยงซึ่งกลัวมีขนาดหนักมองดูหมาของมันแล้วกล่าวถาม

“เฮ้ย มึงเห่าพวกพลร่มไทยหรือเห่าผีวะ”

เจ้าอัลเซเชียนส์ดำร้องอืด ๆ เงยหน้าขึ้นมองคนเลี้ยงแล้วมันก็หอนขึ้นทันที

“ฮู้... โหว...”

ตำรวจกับสารวัตรทหารซึ่งทุกคนกลัวผีพอ ๆ กับนิกรของเราต่างสะดุ้งเฮือกไปตามกัน พลตำรวจคนหนึ่งยกเท้าเตะเจ้าอัลเซเชียนส์ดำพลั๊ก

“อย่าหอนซีโวย เห็นอะไรก็เจียบ ๆ เสีย ถ้าคนไทยมันซ่อนอยู่ในโกดังก็เห่าถ้าไม่มีก็เจียบและสิ่งที่คุณไม่อยากจะเห็นก็อย่าหอน”

ส.ต.ด. ปรีกษากับ ส.ท. สารวัตรทหารบก

“ผมสงสัยว่ามันอาจจะซ่อนอยู่ในโกดังผีก็ได้ คุณเป็นทหารคุณกล้าหาญและเข้มแข็งกว่าตำรวจพาพวกคุณบุกเข้าไปซีครับ”

ส.ท. สารวัตรกลืนน้ำลายเอือก

“อ้ายเรื่องเกี่ยวกับผีหรือมีผีเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างนั้นผมไม่ใคร่กล้าหอกคุณ ใคร ๆ ก็ลือกันว่าผีวัดนี้ดูมาก โดยเฉพาะผีที่ท่านสมภารองค์ก่อนเล่นเอาคนจับไข้หัวโกรนมาหลายรายแล้ว เพราะท่านตายไม่ดีผูกคอตายที่ต้นจัน ดูเหมือนจะเป็นต้นจันสองต้นต้นใดต้นหนึ่งนี่แหละ ที่ท่านผูกคอตายก็เพราะเจ้าฟ้าสีหนุเสด็จมาที่นี่แล้วบังคับให้ท่านสมภารไหว้ท่าน ท่านสมภารไม่ยอมไหว้ เจ้าฟ้าก็สั่งถอดเป็นพระลูกวัด ท่านเสียใจก็ผูกคอตาย”

นายสิบตำรวจผู้หนึ่งพูดตัดบท

“อย่าฟังคุยกันเลยครับ มันใกล้สว่างอยู่แล้ว ผมกับพวกผมไม่กล้าบุกเข้าไปในโกดังเหมือนกันเว้นแต่เราจะมีตะเกียงเจ้าพายุสักดวง เอาปืนกลยิงกราดเข้าไปสักชุดตีให้ม ผมพูดภาษาไทยได้ คุณเป็นคนยิงแล้วผมจะร้องขู่มันให้ออกมาให้เราจับเสียโดยดี พอมันออกมาเราก็ช่วยกันยิงทิ้งเสีย เท่านั้นผมกับคุณก็จะได้บั้งเพิ่มขึ้นคนละบั้ง ลูกน้องของคุณและลูกน้องของผมก็ได้เป็นนายสิบ”

“ตกลงครับ ผมจะยิงเองแต่พระเจ้าคงจะตกใจไปตามกัน”

“ไม่สำคัญ เรื่องของเราสำคัญกว่า เราต้องฆ่าพลร่มไทยให้ได้เพราะมันจะฆ่าเจ้าฟ้าสีหนุเจ้านายของเรา”

ส.ท. สารวัตรเจ้าของร่างอ้วนเตี้ยยกปืนกลมือขึ้นประทับเล็งศูนย์ปืนหมายไปที่ประตูโกดังศพแล้วเขาก็กระดิกนิ้วเหนียวโกยงทันที เสียงกระสุนปืนกลมือระเบิดขึ้นหนึ่งชุด แล้ว ส.ต.ด. คนเลี้ยงสุนัขอัลเซเชียนส์ก็ร้องตะโกนขึ้นเป็นภาษาไทยเสียงแปร่ง ๆ

“ออกมาโวยพลร่มไทย ออกมาเสียโดยดีเราจะไว้ชีวิตม่ายเราจะยิงทั้งหมด”

ในโกดังผีเจียบกริบ กระสุนปืนกลมือชุดนั้นถากศึระสองสหายไปอย่างหวุดหวิดและนัดหนึ่งถูกปลายใบหูข้างซ้ายของเสียหวนเลือดไหลซิบ ๆ อาเสียวกับนิกรไม่กล้ายิงตอบเพราะไม่รู้ว่าจะมีจำนวนมากน้อยเท่าใด และอยากจะทำให้พวกข้าศึกคิดว่าเขากับนิกรไม่ได้ซ่อนอยู่ในเรือนโรงหรือโกดังเก็บศพหลังนี้ ซึ่งขณะนี้สองสหายเลิกกลัวผีแล้ว ต่างคนต่างเตรียมแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

“อ้ายกร” พ.อ. กิมหงวนกระซิบกับเพื่อนร่วมชีวิตของเขา “มีทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้เรารอดพ้นจากถูกจับกุมตัวหรือถูกยิงตาย”

“นั่นนะซี ทำยังไงล่ะ” นิกรกระซิบพูดเช่นเดียวกัน

เสียหวนแหม่ปากแน่น

“เราสองคนเข้าไปนอนในโลงผีคนละโลง ก่อนที่อ้ายพวกนั้นจะบุกเข้ามาในนี้ เร็ว-เวลาไม่คอยท่า”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“ไหนว่าไงนะ กระซิบใหม่ซี ลงไปนอนใต้เตียงตั้งศพ.....”

“นอนในหีบศพโวย ไม่ใช่นอนใต้เตียงที่เขาตั้งศพ เตียงเตี้ยคับแคบเดี๋ยวมุดเข้าไปได้หรือ”

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล

“หมายความว่าแงะฝาโลงออกแล้วลงไปนอนกับผีเอามือปิดฝาโลงไว้”

“เออ อ้ายพวกนั้นเข้ามาไม่เห็นเราเห็นแต่หีบศพกัน ก็จะกลับออกไปเข้าใจว่าเราไม่ได้ซ่อนอยู่ในนี้”

นิกรผืนหัวเราะ

“วิธีนี้จะดีหรือเพื่อน”

“อย่างไรก็ตามมืออยู่วิธีเดียวกัน ถ้าแกกลัวผีก็ยื่นมือนี้ให้เขมรมั่นจับเอาไป กันจะลงไปนอนในหีบศพ
หีบใดหีบหนึ่งเดี๋ยวนี้ เอมืดพักของกันแงะฝาโลงออกแล้วลงไปนอนบนหมอนเอาหน่อย”

นิกรนั่งคิด แล้วก็ตกลงใจเพื่อช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากถูกจับกุมหรือถูกยิงทั้ง

“เอาไว้ว วันนีขอพึ่งบารมีผีเสือกที่เถอะวะ กลับไปเมืองไทยกันจะทำบุญตรวจน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ผี
ทั้งโกดังนี้”

มีเสียงหัว ๆ และแหบแห้งพูดขึ้นทางหมู่หีบศพทันที

“เจ้าประคุณ...อายุ, วรรณ, สุขัง พลังเกิด”

สองสหายสะดุ้งเฮือกแต่แล้วก็ผืนยิ้มให้กัน กิมหงวนเดินไปทางด้านขวาของโกดัง นิกรเดินไปทาง
ด้านซ้าย ทั้งสองกระซอกมีดพลร่มออกมาจากซองแล้วใช้ปลายมีดตัดแงะฝาโลงขึ้น นิกรเปิดฝาโลงได้ก่อนก็รีบ
ลงไปนอนรวมกับศพสด ๆ ศพหนึ่งในโลงนั้น แต่แล้วนิกรก็อกสั่นขวัญแขวนเมื่อได้ยินเสียงอันเยือกเย็นของ
เจ้าของกล่าวขึ้นว่า

“คนอะไรไม่มีความคิด ดิฉันเป็นผู้หญิงคุณเป็นผู้ชายลงมานอนกอดดิฉันอย่างนี้ใช้ได้หรือคะ”

นายจอมทะเล้นร้องเสียงหลงรีบพรวดพราดลุกขึ้นก้าวออกมาจากโลงผีด้วยความตระหนกตกใจเหลือที่
จะกล่าว และแล้วนิกรก็ก้มตัวลงหีบฝาโลงที่พังไว้ข้างโลงขึ้นมาปิดโลงอย่างรวดเร็วจับปล้น

นิกรยื่นอกสั่นขวัญแขวนอยู่ข้างหีบศพไบนั่น เขายกมือมือขวาปิดปากของเขาเพราะกลัวว่าเขาจะร้อง
เออะอะไว้วายออกมา พยายามปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็งที่สุด แต่ถึงกระนั้นเขาก็รู้สึกว่าร่างกายของเขา
อ่อนเปลี้ยหมดแรงเพราะความหวาดกลัวผีปีศาจนั่นเอง

จากแสงตะเกียงรูปรูที่แขวนไว้กับเสากลางโกดังเก็บศพ นิกรอดใจเด่นระทึกอีกครั้งหนึ่งเมื่อแลเห็น
กิมหงวนผุดลุกขึ้นแผ่นออกมาจากหีบศพไบนึงและวิ่งจู่เข้ามามาหาเขา สองสหายกอดกันกลมดิก อาเสี
ยกมือซ้ายจับพระเครื่องกลางหลายองค์ที่ห้อยคอไว้ ความกลัวผีทำให้ตัวของอาเสีสั่นเทิ้ม เส้นผมบนศีรษะตั้งชัน

“ผีหลอกแกหรือ” นิกรกระซิบถาม

พ.อ. กิมหงวนพยักหน้า ในเวลาเดียวกับที่เส้นผมที่ตั้งชันบนศีรษะของเขาค่อย ๆ เอนลงตามสภาพเดิม

“กันลงไปนอนกับผีผู้หญิงวะ หลอนหัวเราะคิกคักแล้วยกมือกอดกันไว้ว เรียกกันว่าพี่เจ้าเสียด้วย
โอ๊ย...ทำไมถึงดูอย่างนี้ แล้วแกละเห็นลงไปนอนในโลงนั้นไม่ใช่หรือ”

นิกรผืนยิ้ม

“ไอ้ ผู้หญิงเหมือนกัน ดูเหมือนพึ่งตายไว้ว ตัวเย็นเฉียบเฉียว พอกันลงไปนอนทับตัวหลอน
หลอนก็ว่า...คนอะไรไม่มีความคิด ดิฉันเป็นผู้หญิงคุณเป็นผู้ชายลงมานอนกอดดิฉันอย่างนี้ได้หรือคะ”

“ไอ้ยา” กิมหงวนคราง “แล้วแกก็แผ่นออกมา”

“อือ นี่กว่าซ็อคตายเสียแล้ว”

กิมหงวนมองไปทางหีบศพที่เขาลงไปนอนเมื่อสักครู่ แล้วเขาก็กระซิบกระซาบกับนิกร

“แกช่วยเดินเข้าไปเอาฝาปิดโลงไบนั้นหน่อยเถอะวะ ประเดี๋ยวแม่ลุกขึ้นนั่งหรือก้าวออกจากโลง
ก็ไม่ว่าจะวิ่งไปทางไหน เรากำลังจับขันไว้ว”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละไว้ว แกเป็นคนแงะฝาโลงขึ้น แกไปปิดเองซี”

ทันใดนั้นเอง เสียงตำรวจเขมรคนนั้นก็ร้องตะโกนขึ้นอีกเป็นภาษาไทย

“ว่ายังไงไว้ยพลร่ม เปิดประตูโกดังเดินออกมามอบตัวเสียโดยดี ม่ายเราจะยิงกราดเข้าไปโดยใช้วิธี
จับตาย”

กิมหงวนย่อไปที่ฝาโกดังด้านหน้าแล้วก้มลงมองตามรูสังกะสี นิกร์ค่อย ๆ จรดปลายเท้าตามมาด้วย
เมื่อนิกร์ยกมือขวาวางบนบ่าซ้ายของอาเสีย พ.อ. กิมหงวนก็สะดุ้งเฮือกและยืนวาบไปหมดทั้งตัว รีบเงยหน้าขึ้น
มองดูนิกร์แล้วกระซิบเสียงสั้น

“ปู่โง่ไว้ย อ้ายเรายังกำลังปอดแหกเสือกย่องเข้ามาจับบ่าได้แล้วมือของแกก็เย็นเหมือนมือผี นี่กว่า
แม่คนนั้นลูกออกมาจากโลงเสียอีก”

นิกร์ยิ้มแห้ง ๆ แล้วกระซิบถาม

“แกดูอะไร”

“ก็แอบดูพวกตำรวจหรือทหารเขมรที่มันกำลังจะเล่นงานเรานะซี เราต้องหาทางหลบหนีออกไปให้ได้”
พูดจบอาเสียก็ก้มตัวมองดูที่รูสังกะสีซึ่งมีอยู่หลายแห่งอันเกิดจากความเก๋ขราของมันเป็นเอง แผ่นสังกะสีเหล่านี้
ล้วนแต่เป็นสนิมมีช่องหรือรูหลายแห่ง ถ้าเอาไปกั้นเป็นห้องน้ำผู้หญิงก็คงไม่กล้าอาบเว้นแต่ยายแก่ในวัย ๖๐
ขึ้นไป

พอกิมหงวนเงยหน้าขึ้นนิกร์ก็กระซิบถาม

“เห็นพวกมันไหม”

“เห็นว่ะ ไม่ต่ำกว่าห้าหกคนมองเห็นตะคุ่ม ๆ บางคนก็สูบบุหรี่เห็นไฟบุหรืออย่างถนัด มันมีหมาตัวหนึ่ง
ไว้ย”

นิกร์ถอนหายใจเบา ๆ

“เราจะหลบหนีไปได้อย่างไร กันยอมรับว่ากันกลัวผีในโกดังนี่จนขึ้นไปอยู่บนหัวขมองแล้ว
ไม่มีสติปัญญาหรือความคิดที่จะคิดอะไรเลย”

กิมหงวนว่า “เข้มแข็งอ้ายกร ผีในโกดังนี่คงจะช่วยเรา กันกลับไปกรุงเทพฯ จะทำบุญเป็นงานใหญ่
อุทิศส่วนกุศลให้ผีในโกดังวัดนี้ ช่วยกันหน่อยไว้ยอ้ายกร กันคิดว่าพวกตำรวจหรือทหารเขมรที่ยืนออกกันอยู่หน้า
โกดังก็คงจะกลัวผีขนาดหนักเหมือนกัน ม่ายมันก็คงจะพากันบุกเข้ามาในโกดังนี้แล้ว เรามาร่วมมือกันเถอะ
เพื่อน”

นายจอมทะเล้นผืนหัวเราะ

“เอายังไงวาม่า กันอยากจะหนีออกไปจากโกดังผีนี้โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้”

“ดีแล้ว” เสียงหงวนกระซิบเสียงหนัก ๆ “ตามกันไปที่โลงผีใบนั้น ช่วยกันหามผีออกมาจากโลงเอามาตั้ง
ที่ประตูนี้”

นิกร์อ้าปากหวอ

“เล่นอย่างอื่นให้มันน่าดูกว่านี้เถอะวะ”

กิมหงวนทำตาโต

“ไม่ใช่เล่น เวลานี้เป็นเวลาที่เรากำลังเสี่ยงชีวิต อย่ารำไรอ้ายกร ไปช่วยกันยกผีในโลงแล้วเอามาตั้งที่
ประตูนี้ ให้ผีนั่งเหยียดเท้าหันหน้าออกไปนอกประตู อ้ายพวกนั้นตั้งบานประตูออกเปิดเข้ามาแลเห็นผีนั่งขวาง
ประตู มันก็คงวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศทาง เท่านั้นเราก็ปลอดภัยไปจากโกดังผีวัดนี้ได้”

นิกร์นั่งคิดและชำเลืองมองไปทางหมู่หีบศพ ในที่สุดเขาก็ตกลงเพราะเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะช่วย
ตัวเองให้รอดพ้นอันตรายได้

“เอาไว้ย ผีผู้หญิงที่แกลงไปนอนในโลงกับเขาไซ้ไหม”

“นั่นแหละ”

“ฟังตายหรือยังงัย”

กิมหงวนสั่นศีรษะ

“ไม่รู้ว่ะ แต่กำลังขึ้นอืดที่ตดทีเดียว”

นิกรสะดุ้งโหยง

“แะะ แะะ เลือกหาผีที่ยังไม่ขึ้นไม่ดีกว่าหรือ”

“ผีสด ๆ มันเหมือนกับคนนอนหลับไม่น่ากลัว ผู้ผีที่กำลังขึ้นไม่ได้ นัยน์ตาห้อยร่องแรงจวนจะหลุด ออกมานอกเบ้า ปากปลิ้นเห็นฟันเขยิบ นมแต่ละข้างขนาดลูกฟัก”

“อู๊ย” นิกรร้องเสียงแหลมเล็ก “อย่าพูดโวย จะให้กันช่วยทำอะไรก็ทำเถอะ แต่อย่าวิจารณ์ แกยกทาง หัวกันจะยกทางตีน เเฮ้อ-เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยใกล้ชิดสนิทสนมกับผีเหมือนวันนี้เลย ไม่ควรเลือกเข้ามา แอบในนี้ นี่เตลิดไปทางหลังวัดหลบซ่อนตัวอยู่ตามละเมาะยังจะเข้าที่กว่า”

สองสหายพากันเดินเข้าไปยังหมู่ทึบศพที่วางซ้อนและเรียงกันอยู่เป็นแถว ต่างหยุดยั้งหน้าโลงใบหนึ่ง ซึ่งฝาโลงใบนั้นวางพิงอยู่ข้าง ๆ ศพนี้แหละที่กิมหงวนลงไปนอนด้วยเมื่อครู่นี้ ตั้งใจจะหลบซ่อนตัวทหารและ ตำรวจเขมร แต่แล้วเมื่อเขาถูกผีตายทั้งกลมกดเขาและเรียกเขาว่าพี่จ๋า พ.อ. กิมหงวนก็ต้องรีบผ่นออกมา นอกโลงและเขาตกใจแทบจะซ็อคตาย

ผีผู้หญิงชาวนาที่ตายจากการคลอดบุตรคือเด็กในท้องไม่ยอมออกและเรียกกันว่าตายทั้งกลมนั้นตายมาได้ ๕ วันแล้ว กำลังขึ้นอืดที่ตดเนื้อหนังและทะเหมือนปลาเจ้าส่งกลิ่นเหม็นตลบไปทั่วโกดังซึ่งศพนี้มีกลิ่นดูเดือดกว่าเพื่อน กิมหงวนยกมือตบหลังเพื่อนเกลอของเขาเบา ๆ แล้วกล่าวกระซิบว่า

“ใจดี ๆ นำอ้ายกร เอาศพนี้แหละไปตั้งที่ประตู เราตั้งใจจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เขาคงไม่หลอกเราหรอก”

มีเสียงหัว ๆ พูดขึ้น

“ไม่แน่ว๊วย”

สองเกลอสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เสียงหวนล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบไฟฉายขนาดเล็กออกมา นิกรรีบกระซิบถาม

“แกจะฉายไฟดูหน้าผีในโลงนี้ใช่ไหม”

เสียงหวนพยักหน้า

“ฮือ ตรวดดูเสียก่อนที่เราจะยกศพออกจากโลง”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แกชอบเล่นอะไรในสิ่งที่น่าหวาดเสียวเสมอ จะเอาอย่างไรก็เอาเถอะโวย กันอยากหนีออกจากโกดังผีนี้เต็มทนแล้ว แกก็รู้ว่านิสัยของกันไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผี”

กิมหงวนยกมือซ้ายยกอดเอวนิกรไว้ มือขวายื่นลงไปในโลงแล้วเปิดไฟฉายขึ้น แสงไฟฉายช่วยให้นิกรกับเสียงหวนแลเห็นผีตายทั้งกลมซึ่งกำลังขึ้นอืดที่ตดอย่างถนัดชัดเจน ศพผู้หญิงชาวนาคนนี้นุ่งผ้าถุงสีดำสวมเสื้อสีเดียวกัน แต่ไม่ได้มีการตราสั่งหรือมีผ้าขาวห่อศพ เมื่อศพขึ้นเต็มทีกระดูกเสื่อกก็ขาดออกจากกันแลเห็นหน้าอกทั้งสองข้างโตขนาดหมอนข้างบวมปรีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ใบหน้าของศพน่าเกลียดน่ากลัวอย่างยิ่ง ปากอ้าลิ้มตาโหลง นัยน์ตาโปนถลนออกมานอกเบ้า นัยน์ตาข้างซ้ายหลุดห้อยร่องแรง

นิกรกลัวจนแทบเป็นลม เขากระซิบบอกอาเสียด้วยเสียงสั่นเครือแทบจะฟังไม่รู้เรื่อง

“ตะ ตะ ดับไฟเสีย”

พ.อ. กิมหงวนปิดสวิทช์ไฟฉายทันที ภายในโกดังมีแต่แสงสลัวรางของตะเกียงหลอดดวงนั้น ซึ่งสับเพื่อจุดทิ้งไว้ตลอดคืนตามประเพณี เพื่อให้วิญญาณทั้งหลายได้มองเห็นอะไรต่ออะไรบ้าง เสียงหวนเก็บไฟฉายใส่กระเป๋ากางเกงตามเดิมแล้วกระซิบกับเพื่อนเกลอของเขา

“แกเข้มแข็งดีมากอ้ายกร”

นิกรผินยิ้ม

“เข้มแข็งกะหอกอะไรเล่า กลัวจนอุจจาระจะแตกอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไรนา เราจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้หล่อนและผีในโกดังนี้ทั้งหมด กันเชื่อว่าผีทุกคนคงจะ
เห็นใจเราและช่วยเหลือเราให้หลบหนีไปได้”

มีเสียงหญิงคนหนึ่งพูดขึ้นเบา ๆ ซึ่งนิกรกับกิมหงวนได้ยินถนัด

“แม้แต่พูดมากอยู่นั้นแหละอ้ายหลานชาย จะทำอย่างไรก็รีบจัดการเข้าซี ทหารเขมรมันไปขอตะเกียง
เจ้าพายุที่พระ ประเดี๋ยวมันก็จะแหกกันเข้ามาในโกดังนี้”

อาเสี่ยวกับนิกรต่างยกมือไหว้ไปทางเสียงพูดนั้นคือระหว่างหีบศพสามหีบ แล้วนิกรก็พูดขึ้นด้วยเสียง
สั้นเครือ

“ขอบคุณครับคุณป้า ขอขอบคุณที่กรุณาช่วยเตือนเรารับ คุณป้าเป็นอะไรตามมีทราบ”

เสียงหญิงชราดังขึ้นอีก

“ข้าก็แก่ตายน่าซีพ่อเอ๊ย อายุ ๗๕ แล้วจะอยู่ยังไงไหว ฟันฟางไม่มีกินน้ำก็ต้องตะบันให้แหลกเสียก่อน”

อาเสี่ยวอมยิ้ม

“น้ำมันของเหลวต้องตะบันด้วยหรือครับ”

“ก็น้ำแข็งยังงั้นล่ะอ้ายทิด”

นิกรกับกิมหงวนมีขวัญและกำลังใจขึ้นบ้าง นายจอมทะเลเดินเดินไปทางปลายเท้าศพ ต่อจากนั้น
สองสหายก็ช่วยกันยกศพฝังตายทั้งกลมออกมาจากโลงใบนั้น ต่างคนต่างกลั้นลมหายใจไว้ สองสหายหามศพ
เดินตุบตุบเป๋มาทางประตูหน้าโกดัง ต่างคนต่างมีความรู้สึกเหมือน ๆ กันคือขยะแขยงสะอิดสะเอียนและ
หวาดหวั่นเกรงกลัว มือที่จับศพนั้นจะเปียกและลื่นเพราะเนื้อศพกำลังเน่าเปื่อยยุ่ย

อย่างไรก็ตามนิกรกับกิมหงวนก็สามารถหามผีมาวางที่หน้าประตูโกดังด้านในจนได้ ต่างช่วยกันจัดให้
ฝังตายทั้งกลมหนึ่งเหยียดเท้าระหว่างบานประตูพอดี นิกรใช้ถังเก่า ๆ มาหนุนหลังผี

ระหว่างนั้นเองสองสหายก็ได้ยินเสียงทหารและตำรวจเขมรพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจจ แสงตะเกียงเจ้าพายุ
ดวงหนึ่งส่องลอดเข้ามาตามช่องลมและตามรูโหว่ของฝาโกดัง กิมหงวนรีบบอกนิกรทันที

“เร็วไว้ย มันได้ตะเกียงเจ้าพายุและกำลังจะบุกเข้ามาในนี้แล้ว ถอยไปแอบหลังหีบศพเถอะ”

สองสหายต่างวิ่งซูดไปทางด้านหลังหีบศพทันที ต่างคนต่างเข็ดมือที่เปราะเปื้อนน้ำเหลืองผีกับผ้าคลุม
หีบศพ แล้วก็ปลดปืนกลมือลงมาจากบ่าเตรียมพร้อมที่จะสังหารทหารและตำรวจเขมรเมื่อจมนมู

ความเจ็บบเกิดขึ้นชั่วขณะ สุนัขอัลเซเชียนของตำรวจหอนขึ้นอีกต่อจากนั้นประตูโกดังก็ถูกกระชากออก
เต็มแรง ทหารและตำรวจเขมรยี่นรวมกลุ่มกันอยู่หน้าประตู คนหนึ่งถือตะเกียงเจ้าพายุสว่างจ้าซึ่งไปขอขยี้มมา
จากพระ นอกนั้นถือปืนในท่าเตรียมยิง

แสงตะเกียงเจ้าพายุส่องต้องร่างอันอืดที่ตของฝังตายทั้งกลมอย่างถนัดชัดเจน สุนัขอัลเซเชียนของตำรวจ
ตกใจตื่นเต็มแรงจนหลุดจากโซ่แล้ววิ่งเตลิดเปิดเปิงไปทางโบสถ์ ตำรวจและทหารเขมรยี่นตะลึงพรึงเพริดอกสัน
ขวัญแขวนแทบจะซ็อคตายเมื่อได้เผชิญกับฝังตายทั้งกลมหนึ่งเหยียดเท้าขวางประตูอยู่

ส.ต.ต. เจ้าของหรือคนเลี้ยงหมาร้องตะโกนขึ้นสุดเสียงเป็นภาษาของมัน

“ผีหลอก เปิดไว้วัวตัวใครตัวมัน”

ตะเกียงเจ้าพายุในมือสารวัตรทหารถูกเหวี่ยงทิ้งทำให้ตะเกียงดับทันที ครั้นแล้วสารวัตรทหารและ
ตำรวจเขมรซึ่งแต่ละคนกลัวผีขนาดหนัก ต่างหมุนตัวกลับพากันวิ่งหนีอย่างไมคิดชีวิตเป็นการวิ่งรวดเร็วที่สุด
เสียงภูตะโกนร้องเรียกกันให้รอคอย เสียงผีเท้าที่วิ่งไปตามพื้นดินห่างไกลออกไปทุกที

เสียงหวงกับนิกรต่างถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน นิกรกล่าวกับอาเสี่ยวทันที

“ไปไว้อัยหงวน โอกาสเป็นของเราแล้วขึ้นล่าช้ามันอาจจะไปตามลับหรือและย้อนกลับมาเล่นงานเรา
ก็ได้ อย่าลืมน้ำลับหรือไม่กลัวผีเพราะหากินกับผีและสนิทสนมกับผีมาแต่เล็กแต่น้อย”

กิมหงวนจูงมือนิกรพาเดินออกไปจากโกดังเก็บศพทันที ทั้งสองหยุดยืนมองดูศพฝังตายทั้งกลมแล้วนิกร
กับกิมหงวนก็ยกมือวันทยหัตถ์ทำความเคารพศพที่กำลังขึ้นอืดที่ต แล้วเสียงหวงก็กล่าวกับหล่อนอย่างยิ้มแย้ม

“ขอบคุณมากน้องสาวที่ให้ความช่วยเหลือเรา แล้วเราจะทำบุญตรวจน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้
ลาก่อนน้องสาวที่รัก”

ผีตายทั้งกลมพยักหน้าแล้วยิ้มแฉะ

“สวัสดีค่ะ”

สองสหายสะดุ้งโหยงค่อย ๆ เดินถอยหลังไปจากหน้าโกดัง แล้วตาก็โกยอ้าววิ่งย้อนกลับไปทาง
หน้าโบสถ์

ดาวประกายพริ้วขึ้นสู่ท้องฟ้าทางทิศตะวันออกแล้ว แสงของมันช่วยให้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้บ้าง
นิกรกับกิมหงวนพากันบุกไปตามป่าละเมาะซึ่งบางแห่งก็มีอาณาเขตกว้างใหญ่ บางแห่งก็เป็นละเมาะเล็ก ๆ
จนกระทั่งเข้มนาฬิกาที่ข้อมือนิกรบอกเวลา ๔.๓๐ น.

“แกจะพากันไปไหนวะ” นิกรถาม พ.อ. กิมหงวนหลังจากวิ่งและเดินมาจนเมื่อย

อาเสี่ยวว่า “เถอะนำไปมันเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน ไปให้ไกลจากตำบลนี้เท่าที่เราจะไปได้ พอรุ่งสว่างก็ถอด
เครื่องแบบพลร่มออกทิ้ง พวกชาวนาเขมรคงจะให้ความช่วยเหลือเรา เพราะเท่าที่เรารู้ชาวนาเขมรส่วนมาก
เกลียดชังสีหนุทั้งนั้น เกษตรกรที่มีฐานะดีล้วนแต่เป็นพวกเขมรอิสระ”

“ถอดฟอร์มทิ้งเห็นจะแย่น้อย เพราะกันไม่มีเสื้อชั้นใน กางเกงในก็ไม่มี เอ้อ-ผีที่วัดนั้นทำไมถึงดู
อย่างนั้น เราสองคนหลบหนีมาได้เป็นบุญเหลือเกิน เรื่องผีกันบอกตามตรงสารภาพอย่างลูกผู้ชายว่ากันกลัวมาก
ผีเขมรนี่ดูกว่าผีไทย”

เสี่ยวหงวนผินหัวเราะ

“ขึ้นชื่อว่าผีมันก็ดูพอ ๆ กันนั่นแหละ เราสองคนอาจจะต้องเผชิญกับความคับขันอีกมากเมื่อรุ่งสว่าง
แล้ว พรอคพวกของเราไม่รู้ว่ามีหลบหนีไปทางไหนหมดเห็นจะไม่มีหวังได้พบกัน”

เมื่อออกมาถึงชายละเมาะแห่งนั้นสองสหายก็นั่งพักผ่อนอยู่บนเนินดินแล้วพูดคุยกันเบา ๆ มันเป็นการ
บังเอิญอย่างยิ่งที่นิกรกับกิมหงวนได้มาพบกับคณะพรอคของเขา ซึ่งขณะนี้ พล, ดร. ดิเรก, เจ้าคุณปัจฉิม ๗,
ส.อ. หัว, ส.ท. โกยและสุรพงษ์กับนายหยวกได้นั่งพักผ่อนอยู่ได้ร่มไม้ต้นหนึ่งห่างจากสองสหายไม่ถึง ๑๐๐ เมตร
ดังนั้นเมื่อกิมหงวนกับนิกรจุดบุหรี่สูบ แสงของเครื่องขีดไฟที่ใช้แก๊สก็ช่วยให้ทุกคนมองเห็น

“นั่นใครจุดบุหรี่สูบบุหรี่” เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กล่าวขึ้นทันที

สุรพงษ์ว่า “พวกชาวนากระมังครับ ขณะนี้ชาวนาเขาตื่นนอนกันแล้ว ตรงนั้นอาจจะมีย่านคนก็ได้”

พลพูดเสริมขึ้น

“แสงที่เห็นเป็นแสงไม่ขีดไฟเป็นชินไมใช่แสงไม่ขีดไฟแสงจะไม่สว่างและนวลอย่างนั้น”

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย เขาแสดงท่าทางตื่นตื่นดีใจไม่น้อย

“ออไร ถ้าเช่นนั้นแสงไม่ขีดไฟเป็นชินที่เราแลเห็นก็หมายความว่า อ้ายกรหรืออ้ายเสี่ยวคนใดคนหนึ่งเป็น
คนจุดมันขึ้น”

เจ้าหัวดีดีมือแป๊ะ

“รับประทานผมจับยามดูแล้วนี่ครับ อย่างไรเสียอาเสี่ยวกับคุณนิกรเจ้านายของผมก็ไม่ตายเพียงแต่
ดาวอังคารมาบังทำให้ชะตาหตุ้ไปนิตหนึ่งเท่านั้น ตามดวงก็ปรากฏว่าโชคชะตายังแจ่มใสอยู่”

ส.ท. โกยกล่าวขึ้นบ้าง

“อย่าเพิ่งมั่นใจนักครับว่าจะเป็นผู้การกิมหงวนและผู้การนิกร อาจจะเป็นทหารหรือตำรวจเขมร
ที่ติดตามเรามากก็ได้เพราะมันมีไม่ขีดไฟเป็นชินใช้เหมือนกัน ให้ผมกับพี่แห้วไปแอบดูใกล้ ๆ ก่อนดีไหมครับ
ถ้าเป็นพวกข้าศึกเราก็จะเหวี่ยงลูกระเบิดมือไปให้มันกินสักลูกส่งไปเมืองนรก”

พลกล่าวกับ ส.ท. โกยทันที

“ดีแล้ว แกกับอ้ายแห้วรีบไปดูซิ ค่อย ๆ ย่องเข้าไปทางเหนือลม”

เจ้าหัวดีดีถามขึ้นด้วยความสงสัย

“รับประทานทำไมต้องย่องเข้าไปทางเหนือลมด้วยล่ะครับ”

พ.อ. พลหัวเราะหึ ๆ

“ก็กลิ่นจึกแรมี่งั้นะมันย่องอยู่หรือ ยืนอยู่ห่างตั้งเส้นลมพัดมาจะได้กลิ่น ยังจะมีหน้ามาถามอีก ไป-ไปกับโยย”

เจ้าแห้วหันมากระซิบถาม ส.ท. โยยเบา ๆ

“อ้ายน้องชาย เขาว่าตามทุ่งนาเวลาใกล้รุ่งอย่างนี้มีผีโหมดซุกซุ่มไม่ใช่หรือ”

คำถามของเจ้าแห้วบอกให้ ส.ท. โยยรู้ทันทีว่าเจ้าแห้วเป็นสมาชิกของสมาคมตาแหกคนหนึ่งและอาจจะถึงขั้นเป็นนายกของสมาคมก็ได้

“ถูกแล้วพี่แห้ว” ส.ท. โยยแกล้งพูดทำลายขวัญเจ้าแห้ว “ท้องถิ่นทุกแห่งมีผีโหมดทั้งนั้นตามละเมาะอย่างนี้ก็มักกองกอย”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“ยังงั้นแกลไปคนเดียวเถอะวะ กันกับผีไม่ถูกกันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

พลยกมือชี้หน้าเจ้าแห้วแล้วออกคำสั่งเสียงเด็ดขาด

“ไป-อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วลอบค้อนพล ต่อจากนั้นเขากับ ส.ท. โยยก็คว่ำป็นกลมือลุกขึ้นพากันเดินตรงไปยังชายละเมาะที่แลเห็นแสงไฟเมื่อครู่นี้ ทั้งสองเคลื่อนที่อย่างสงบเสียบ ส.ท. โยยนึกภาวนาขอให้เป็นการตรวจหรือทหารเขมรเขาจะได้ยิงกราดด้วยปืนกลมือหรืออย่างน้อยก็ใช้ระเบิดมือสังหารสักหนึ่งลูก

พอเข้ามาใกล้เจ้าแห้วกับ ส.ท. โยยก็แลเห็นไฟบุหรืวับวับซึ่งกิมหงวนกับนิกรกำลังสูบบุหรืพักผ่อนแต่ไม่ได้พูดอะไรกันเพราะต่างคนต่างกำลังนึกถึงเหตุการณ์อันหน้าหวาดเสียวในโกดังผี

ทั้งสองหยุดยืนห่างจากนิกรกับกิมหงวนราว ๕๐ เมตร เจ้าแห้วกระซิบถาม ส.ท. โยยเบา ๆ

“โยยไว้ย ผีโหมดมันสูบบุหรืหรือเปล่า”

ส.ท. โยยกลั้นหัวเราะแทบแย้

“ทำไมมันจะไม่สูบ คนเรายังรู้จักสูบบุหรืฝิ่นก็สูบเหมือนกัน อ้า-พี่แห้วได้กลิ่นอะไรหรือเปล่า เหมือนกับกลิ่นซากศพแห้ง ๆ”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“พูดอหิวาต์อะไรก็ไม่รู้”

ทั้งสองค่อย ๆ ย่องเข้าไปอีก เมื่อลมพัดวูบหนึ่งเจ้าแห้วก็ถอนหายใจโล่งอกแล้วยิ้มแป้นเขากะซิบบอก ส.ท. โยยทันที

“อาเสี้ยกับคุณนิกรแน่ ๆ”

“พี่แห้วรู้ได้อย่างไร”

“จากกลิ่นน้ำหอมของอาเสี้ยได้ไว้ย ขวดตั้ง ๖๐๐ บาท คนธรรมดาไม่มีใครกล้าซื้อใช้หรอก เศรษฐียังไม่กล้าซื้อเว้นแต่อาเสี้ยของมัน แนะ....กลิ่นควันบุหรืก็กันก็จำได้ เป็นกลิ่นบุหรืนอกไม่ใช่บุหรืในนี่”

“ไป-เข้าไปหาท่านเถอะ ท่านจะได้ตีใจที่ได้พบกับพวกเรา”

เจ้าแห้วหัวเราะเบา ๆ

“ค่อย ๆ ย่องเข้าไปดีกว่า กันจะสัพยอกเจ้านายของกันให้ตกใจเล่น แกตามกันไปและอย่าพูดอะไรนะ”

ส.ท. โยยขมวดคิ้วเข้าหากัน

“จะดีหรือพี่แห้ว ดีไม่ดีถูกตีเบ็ดเตล็ดออกมาจะว่ายังไง”

“ตีก็ตีทั้งเลย นายก็นายเถอะวะ แล้วอย่าเสือกไปบอกอะไร พุดเล่นโก้ ๆ ยังงั้นเอง คุณนิกรนะตื่นไว้อย่างกะลิ่ง ถีบแย็บตีที่ซอ้น ๆ ยังได้เคยโดนมาแล้ว สั่งให้ไปซื้อน้ำมันใส่ผม อ้ายเราฟังไม่ได้ศัพท์เสือกไปซื้อน้ำมันหม่องมาให้เลยถูกตี”

ขณะนี้กรกับกิมหงวนสูญบุหรืหมดมวนแล้ว ต่างคนต่างติดกันบุหรืทั้ง นิกรยกแขนขึ้นบิดขี้เกียจ พร้อมกับอ้าปากหายใจดังไปไกลเกือบกิโลเมตร

“เอื้อ วังนอนไว้อย่างไร เอายังไงกันต่อไปอ้ายเสีย หรือจะนั่งอยู่ที่นี้จนสว่าง”

ก่อนที่กิมหงวนจะตอบ เจ้าแห้วย่องเข้ามาข้างหลังอ้ายเสียแล้วยกปากกระบอกปืนกลมือขึ้นจี้กลางหลังเสียหงวน

“ยกมือขึ้น” เจ้าแห้วแก้วพูดเสียงแปร่ง ๆ แบบเขมรพูดไทย

เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พ.อ. กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปเถอะ กลับเมืองผีกันเสียที่ นายผีเขาสั่งให้เรากลับไม่เกินสี่เราคงไม่มีหวังได้พบพรรคพวกของเรา เพราะเราเป็นผีและเขาเป็นคน นำเสียตายเหลือเกินที่แกกับกันมาด่วนตายเสียก่อน ถ้าร่วมชูชีพทางเราสองคน ก็คงไม่ตาย”

นิกรรู้แล้วว่ากิมหงวนมีเจตนาหลอกเจ้าแห้ว เขาแกลังครางเหมือนนกทืดทื่อแล้วกล่าวว่า

“เราต่อสู้กับโลกและเป็นโรคมาพอแล้วตายเสียได้ดีเหมือนกัน”

เจ้าแห้วออกสั่นขวัญแขวนเข้าใจว่านิกรกับกิมหงวนเป็นปีศาจซึ่งทั้งสองได้เสียชีวิตไปแล้วเพราะร่วมชูชีพไม่ทาง ร่างของเจ้าแห้วสั่นเหมือนลูกนก และแล้วเจ้าแห้วก็ร้องขึ้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์หมุนตัวกลับใส่ตีนหมาโกยอ้าว

นิกรกับกิมหงวนหัวเราะงอหาย ทั้งสองต่างลุกขึ้นยืน ส.ท. โกยปราดเข้ามาหาและขีดเท้าตรงยกมือวันทยหัตถ์

“พวกเรานั่งอยู่ทางโน้นครับ แลเห็นแสงไม่ชัดเป็นชิน ผู้การพลก็ใช้ให้ผมกับพี่แห้วมาดูเพราะสงสัยว่าคงเป็นผู้การทั้งสองคนแน่ ๆ”

อ้ายเสียยิ้มให้

“แกไม่เห็นว่าเราสองคนเป็นผีเหมือนอย่างอ้ายแห้วหรือหรือ”

“ไม่ครับ ผมไม่กลัวผีหรือครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แต่ถ้าแก่ประสบการณ์อย่างเราสองคนแกอาจจะซื้อศตาก็ได้ เราหนีเข้าศึกเข้าไปในวัดแห่งหนึ่งแล้วก็เข้าไปซ่อนในโกดังผีถูกผีหลอกแทบแย่ ในที่สุดเราก็ได้รับความร่วมมือจากผีในโกดังนั้นช่วยให้เราหลบหนีมาได้”

ส.ท. โกยมองดูสองสหายอย่างชื่นชม

“ไปทางโน้นเถอะครับ ทุกคนเป็นห่วงผู้การทั้งสองคนมาก หลังจากกระโดดร่มลงมาจากรถบินแล้วเราก็ได้พบกับหัวหน้าหน่วยจรรยากรรมกับมือปืนของเขาคนหนึ่งซึ่งมาคอยรับเรา และขณะที่เรากำลังค้นหาผู้การทั้งสองพวกตำรวจหรือทหารเขมรก็ยกกันมาเปิดหอรกเราก็เลยต้องล่าถอย แล้วในที่สุดพวกเราก็ได้มาพบกับผู้การทั้งสอง”

นิกรยื่นมือให้ ส.ท. โกยจับ

“พวกเรามีใครบาดเจ็บอะไรบ้างไหม”

“ไม่ครับ พลอดภัยทุกคน ขณะนี้คุณสุรพงษ์กำลังพาพวกเราไปลงเรือที่แม่น้ำโขงครับ”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ส.ท. โกยพานิกรกับกิมหงวนเดินเข้าไปหา ดร. ดิเรกกับพรรคพวกซึ่งนั่งรวมกลุ่มกันอยู่และพลกำลังเทศนาเจ้าแห้วที่วิ่งหนีกลับมาโดยตึกทักว่าพบปีศาจกิมหงวนกับนิกร

“เฮ้” อ้ายเสียเอ็ดตะโรลั่น “ในที่สุดเราก็ได้มารวมกำลังกันอีก ไม่เห็นมีใครตั้งใจเลยไว้ที่กันกับอ้ายกรกลับมาหาพวกเรา”

ดร. ดิเรก, พล, เจ้าคุณปัจฉิม ๔, สุรพงษ์และนายหยวกได้แต่ยิ้มให้สองสหายแต่ไม่มีใครพูดอะไร จนกระทั่งนิกรกับกิมหงวนและ ส.ท. โกยเข้ามานั่งรวมกลุ่ม

พลยื่นมือให้เสียหงวนจับ

“เรารู้ดีว่าแกกับอ้ายกรไม่ตายแน่ ๆ เพราะยมบาลคงไม่ยอมได้แกหรืออ้ายกร และแกสองคนคงไม่โง่พอที่จะให้พวกเขมรจับเป็นเชลย ไปยังไถ่มาอย่างไรกันนะเล่าให้ฟังหน่อยซี อ้อ-เดี๋ยวก่อน รู้จักกับพรรคพวกของเราเสียก่อนท่านผู้ร้อยตรีสุรพงษ์ พิงธรรม หัวหน้าหน่วยจารกรรมของกัน แกสองคนโง่ปากร้ายกับคุณสุรพงษ์เสียหน่อยซี”

นิกรกับกิมหงวนต่างทักทายกับสุรพงษ์อย่างดี ซึ่งสุรพงษ์ได้แนะนำให้รู้จักกับมือปืนของเขาด้วยโดยอธิบายให้ฟังว่านายหยวกผู้นี้มีฐานะเหมือนกับลูกบุญธรรมของเขา ถึงแม้มีสัญชาติเขมรแต่ก็มีเชื้อชาติไทยและเป็นคนหนึ่งที่มีความรักประเทศไทยของเรา

เมื่อสองสหายเล่าให้ทุกคนฟังถึงเรื่องหลบหนีเข้าศึกษาเข้าไปอยู่ในโกดังผี ทุกคนก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครง เจ้าแห้วโล่งใจเพราะรู้ว่านิกรกับกิมหงวนเป็นคนไม่ใช่ผีดังที่เข้าใจผิดในตอนแรก

ในที่สุดสุรพงษ์ก็กล่าวกับคณะพรรคสี่สหายอย่างเป็นทางการว่า

“ออกเดินทางกันต่อไปเถอะครับ พวกคุณอยู่ในเครื่องบินและยังมีสัมภาระมาหนึ่งลัง ถ้าไอ้ไอ้จะถูกจับหรือถูกยิงทั้งก่อนที่จะไปถึงท่าเรือริมแม่น้ำโขง อีกสองกิโลเมตรก็จะถึงแม่น้ำแล้วครับ”

ทุกคนต่างลุกขึ้นยืน มีการแบ่งบุหรี่ยกกันสูบก่อนจะออกเดินทาง กิมหงวนได้เดินเข้าไปหาเจ้าแห้วแล้วหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วในระยะใกล้ชิด

“หายกลัวข้าหรือยัง”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานหายแล้วครับ ที่แรกผมคิดว่าอาเสี่ยเป็นผีเสียอีก รับประทานวังเสี่ยลั่นห้อย”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“กันเมื่อจะจนขาจะหลุดอยู่แล้ว เดินอีกสองกิโลคงแย่ แกให้กันซื้อคอปไปหน่อยเถอะวะ กันจะจ่ายให้แกกิโลละ ๕๐๐ บาท”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานไม่ไหวครับ ผมต้องหิวหีบสัมภาระด้วย”

“เอาน่า ช่วยเหลือกันหน่อยเถอะวะ นึกว่าเราเล่นตั้งเตกกันและแกพากันถูกลากบั้ง”

“ปู่โธ่” เจ้าแห้วคราง “รับประทานอย่าพึ่งให้ผมตายเลยครับ เหาผมไว้ใช้นาน ๆ ดึกกว่า”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ สุรพงษ์กับนายหยวกพา ดร. ดิเรก กับคณะออกเดินทางต่อไป และด้วยความสามารถของหัวหน้าหน่วยจารกรรมผู้นี้ ทุกคนก็เดินทางมาถึงบ้านพักของสุรพงษ์ในเวลารุ่งอรุณของวันใหม่พอดีซึ่งเป็นเวลาที่การจราจรเพิ่งจะเริ่มมีผู้คนและขบวนตามถนนเพียงเล็กน้อย

พนมเปญ นครหลวงของเขมรเป็นเมืองใหญ่ขนาดนครราชสีมาหรืออุบลราชธานีตั้งอยู่บนฝั่งขวาบนแม่น้ำโขง ฝั่งซ้ายเป็นไร่นาและสวนต้นผลไม้ ความเจริญอยู่บนฝั่งเมืองเมื่อเทียบกับกรุงเทพฯ พระมหานครแล้ว พระนครย่อมเจริญรุ่งเรืองใหญ่โตกว่าพนมเปญมากมายเพราะกรุงเทพฯ น้ำไหลไฟสว่างทางสะดวก หมวกไม่ต้องใส่ หมูเห็ดเปิดไถ่ถ้ามีเงินซื้อเอามาทิ้งได้ แต่ที่พนมเปญอาหารเริ่มขาดแคลนแล้ว เพราะรัฐบาลสีหนูต้องส่งเสบียงอาหารไปให้คอมมิวนิสต์แลกเปลี่ยนกับการช่วยเหลือในทางทหาร ตามตลาดมีอาหารขายก็ราคาแพงลิบ คนชั้นต่ำหรือคนจนเริ่มอดหยากและแทนที่จะนิยมเสื้อไมโครมินิสต์กลับพากันสาปแช่งเพราะพวกคอมมิวนิสต์แย่งอาหารของชาวเขมรเอาไปกินเกือบหมด

สามวันในพนมเปญผ่านไปผ่านพ้นไปแล้ว คณะพรรคสี่สหายพักอยู่ที่บ้านของสุรพงษ์อย่างเงียบเชียบและไม่กล้าออกไปปรากฏตัวในตอนกลางวัน ส่วนตอนหัวค่ำได้ออกเที่ยวเตร่กันในฐานะของชาวเขมรคือแต่งกายแบบเขมรที่เป็นคนชั้นกลางและอาศัย ส.ท. โกงเป็นล้าม

บ้านพักของสุรพงษ์เป็นตึกใหญ่แบบล้าสมัยอยู่หลังห้าง “สุรพงษ์พาณิชย์” ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดินเดียวกันตึกสองชั้นสี่คูหาหน้าบ้านริมฝั่งแม่น้ำโขงคือห้างของสุรพงษ์ซึ่งเขาเป็นเจ้าของและผู้อำนวยการ จำหน่ายสินค้าต่างประเทศที่ทันสมัยตลอดจนเสื้อผ้าแพรพรรณต่าง ๆ เป็นห้างใหญ่ห้างหนึ่งในพนมเปญที่ชาวพนมเปญรู้จักดี

แต่โดยมากพวกลูกค้ามักจะเป็นคนชั้นสูงคือมีเงินนั่นเอง เครื่องสำอางจากฝรั่งเศสและอเมริกาขายดีมาก มีทั้งชุดบันได ๑๐ ชั้น บันได ๒๐ ชั้น ครีมหาดหน้าให้ผิวหน้าละเอียดอ่อน ครีมเรียกเนื้อให้ตึงหรือให้หย่อน ครีมล้างหน้า แป้งผัดหน้าใยไหม คนแก่จวนจะเข้าโรงผัดแล้วดูเป็นสาวรุ่น ๆ ลิฟต์ตึกยี่ห้อชั้นนำทาแล้วใครเห็น ก็อยากจูบ น้ำอบ น้ำหอม เครื่องเสริมทรง ยกทรง หัวทรง ห่อทรงมีพร้อม ทำผลกำไรให้เขาเฉพาะเครื่องสำอาง ปีละหลายแสน วันหนึ่งภรรยาขอยอดรักของเขาเป็นผู้จัดการห้าง เขากับหล่อนได้ช่วยกันประกอบกิจการค้า ด้วยความเหนื่อยยาก ซึ่งบัดนี้สุรพงษ์มีฐานะอยู่ในชั้นเศรษฐีคนหนึ่งเป็นนักธุรกิจที่กว้างขวางในวงสังคม

ทางหลังห้างมีประตูเข้าออกไปบ้านพักของเขาและด้านซ้ายสุดของห้างมีประตูรั้วเหล็กโปร่งและกำแพง กั้นบริเวณบ้านทั้งหมดซึ่งมีเนื้อที่ถึง ๒ ไร่อันเป็นมรดกที่เขาได้รับจากพ่อตาของเขานั่นเอง

ดร. ดิเรกกับคณะได้รับการต้อนรับจากสุรพงษ์อย่างดีที่สุด เขายกย่องให้เกียรติทุกคนเหมือนกับญาติ ของเขา ส่วนวันหนึ่งภรรยาชีวิตของเขานั้นถึงแม้จะโสภาปราศรัยด้วย แต่ก็ไม่มีใครจะให้ความสนิทสนมกับ คณะพรรคสี่สหายของเราเท่าใดนักซึ่งสุรพงษ์ได้พูดออกตัวไว้แล้ว

“เมื่อยผมแก่เป็นคนเงียบและเคร่งขรึมมากครับ แก่ไม่มีใครจะพูดอะไรกับใครเลย แม้กระทั่งผมเอง บางทีแกก็พูดกับผมเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการค้าเท่านั้น แต่ว่าผมขอรับรองครับวันหนึ่งเคาร์พักผมมาก เรามีทัศนคติตรงกันเสมอเราอยู่ร่วมกันมา ๒๐ ปีมาแล้วเราไม่เคยทะเลาะวิวาทหรือเป็นปากเสียงกันเลย วันหนึ่งจะไม่รังเกียจพวกคุณเป็นอันขาด”

ดร. ดิเรกถามว่า “คุณวันหนึ่งนิยมเลื่อมใสเจ้าสีหนุหรือเปล่าครับ”

สุรพงษ์ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เมื่อยผมไม่สนใจกับการเมืองหรือการรบครับ ทุกหน้าที่ผ่านไปเขาสนใจแต่เรื่องกิจการค้าของเราเท่านั้น”

พลว่า “แต่เธอเป็นเขมรคนหนึ่ง เธออาจจะไม่ชอบหน้าพวกเราก็ได้นะครับเพราะเราถูกส่งมาสืบสวน การเคลื่อนไหวทางทหารของเขมร”

สุรพงษ์พูดตัดบท

“อย่าคิดให้มากถึงอย่างนั้นเลยครับ วันหนึ่งจะไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่พวกคุณเลย หล่อนก็ทราบดีว่า ผมเป็นหัวหน้าหน่วยจารกรรมของกองทัพบกไทย พวกจารชนหลายคนมาติดต่อกับผมที่นั่นเสมอแต่วันหนึ่งไม่ได้ เกี่ยวข้องด้วย เพียงแต่เตือนผมให้ระมัดระวังตัวเท่านั้น เพราะถ้าตำรวจหรือทหารรู้ว่าผมเป็นหัวหน้าจารกรรม ของไทยผมก็จะถูกจับเอาตัวไปยิงเป้าทันที หรือเพียงแต่มั่นใจว่าผมเป็นคนไทยไม่ใช่เขมรผมก็แยะ ทรัพย์สินสมบัติ บ้านช่องลูกเมียคงถูกริบหมด”

ดร. ดิเรกมองดูสุรพงษ์อย่างเห็นใจและซาบซึ้งใจในไม่ตรีจิตของเขาที่ได้ให้การรับรองอย่างดีที่สุดเช่นนี้

“เราจะพักอยู่กับคุณเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้นแหละครับ อย่างช้าอีกสี่วันเราก็จะกลับเมืองไทย”

“ทำไม่ถึงรีบร้อนนักล่ะครับอาจารย์ สามวันที่ผ่านมานี้อาจารย์กับพรรคพวกได้ทำประโยชน์อะไรได้บ้าง ครับในการสืบสวนฐานที่ตั้งยิงจรวดและการเคลื่อนไหวทางทหารของเขมร”

ดร. ดิเรกว่า “เราได้ใช้เวลาทั้งสามคืนออกเที่ยวเตร่และทำงานสืบสวนตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ มอบหมายมา สิบโทไทยช่วยเราได้มากทีเดียวครับในเรื่องนี้ ใคร ๆ ก็เข้าใจว่าเขาเป็นเขมรคนหนึ่ง เราได้หว่าน ไปรยเงินไปเกือบสองหมื่นเหรียญเลี้ยงดูทหารเขมรหลายคน ในที่สุดก็รู้ว่าเรื่องฐานยิงจรวดที่ปนาวุสนั้น คอมมิวนิสต์จะสร้างให้ก่อกบฏเมื่อสีหนุเปิดประตูบ้านยอมให้ทหารคอมมิวนิสต์ ๕ กองพลเข้ามาอยู่ในเขมร”

“ถูกแล้วครับ ผมก็สืบทราบมาอย่างนี้และในวันพรุ่งนี้จะมีการประชุมสภา ผมทราบจากนายทหาร คนหนึ่งว่าสีหนุจะแถลงในสภาเพื่อขอให้สภาอนุมัติให้ทหารคอมมิวนิสต์รวม ๕ กองพลเข้ามาชุมนุมกันในเขมร ซึ่งสีหนุจะให้เหตุผลว่า กองทัพที่ได้ในไทยกำลังจะรุกรานเขมรจึงจำเป็นต้องขอกำลังจากคอมมิวนิสต์ให้ ช่วยเหลือ แล้วก็สภาคงจะลงมติครับเพราะเสียงมากในสภาล้วนแต่เป็นพรรคพวกของเจ้าสีหนุทั้งนั้น พวกเขมรอิสระหรือฝ่ายค้านมีอยู่ไม่กี่คน”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๙ นิ่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง นายพลดิเรกกล่าวกับสุรพงษ์ว่า

“ถ้าเช่นนั้นในวันพรุ่งนี้หลังจากเลิกประชุมสภาแล้ว คุณจะต้องนำข่าวมาบอกผมว่าสภาตกลงหรือไม่ในเรื่องที่จะให้เขมรเปิดประตูบ้านรับกองทัพแดงเข้ามาในประเทศนี้ตั้ง ๕ กองพล ผมจะได้ส่งวิทยุแจ้งไปให้กองบัญชาการทหารสูงสุดของเราทราบเพื่อทางเราจะได้เตรียมวางแผนไว้รับศึกคอมมิวนิสต์เมื่อเราถูกบุก”

“ครับ ผมรับรองว่าหลังจากสภาเลิกประชุมเพียงครึ่งชั่วโมง ผมจะบอกเรื่องนี้ให้คุณทราบทันที”
พูดจบเขามองหน้ากิมหงวนอย่างขบขันแล้วหัวเราะหึ ๆ จนกระทั่งอาสาเสียรู้สึกแปลกใจ

“หน้าตาของผมมีอะไรขบขันหรือครับคุณพงษ์ ผมรู้สึกว่าคุณมองหน้าผมที่ไรคุณต้องหัวเราะทุกที”

สุรพงษ์เกรงว่า พ.อ. กิมหงวนจะเข้าใจผิดก็ยกมือไหว้เสียหงวนและพูดโดยเร็ว

“อาสาไปรดอย่าคิดว่าผมดูถูกคุณหมิ่นนะครับ ที่ผมหัวเราะก็เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจและไม่น่าจะเป็นไปได้ที่นายตำรวจโทขยายอธิบดีกรมตำรวจเขมรมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับอาสาเสียทุกกระเบียดนิ้วราวกับลูกฝาแฝด ผมถึงแปลกใจและขบขันที่อาสาเสียเป็นคนไทยและนายพลตำรวจโทขยายเป็นเขมรแต่ทำไมถึงมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกันได้ทั้ง ๆ ที่คนละชาติไม่ได้เกี่ยวดวงเป็นญาติพี่น้องกันเลย”

พ.อ. กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ฮ่า จริง ๆ หรือครับคุณพงษ์”

“ให้ตื่นตายซีครับ เมียผมและคนของผมก็ลงความเห็นอย่างนี้”

อาสาเสียยิ้มออกมาได้มองดูเพื่อนเกลอของเขา

“เห็นจะจริงไฉน เมื่อคืนนี้เราไปเที่ยวบาร์นายตำรวจเขมรคนหนึ่งกับพลตำรวจสองคนแลเห็นพวกเราเข้าก็ตะเบะเพรีบอย่างแข็งแรง กันกลัวว่ามันจะสงสัยก็เลยตะเะทำเป็นคนใหญ่โตแล้วพยักหน้ารับความเคารพ ฮะ ฮะ เข้าที่ไฉน ถ้ากันเหมือนอธิบดีกรมตำรวจเราก็สามารถที่จะทำงานสำคัญ ๆ หรือช่วยตัวเองได้โดยสวมรอยเป็นนายพลตำรวจโทขยาย”

เจ้าคุณปัจเจก ๆ หัวเราะชอบใจแล้วกล่าวกับสุรพงษ์อย่างเป็นทางการ

“ทำไมอธิบดีตำรวจเขมรชื่อเหมือนคนไทยล่ะคุณ”

“อ้อ ขายเป็นภาษาเขมรครับแปลว่าเรียรายหรือแผ่ตรงกับภาษาไทยเราว่ากระจายนั่นแหละครับ ภาษาไทยกับเขมรมีคำที่เหมือนกันและคล้ายกันมาก อย่างชื่อผมสุรพงษ์ก็มีชาวเขมรชั้นสูงหลายคนใช้ชื่อนี้ พวกเขมรถึงไม่มีใครระวังสงสัยว่าผมเป็นคนไทยครับ” แล้วเขาก็ยิ้มให้สี่สหาย “นายพลตำรวจขยายเหมือนอาสาเสียจริง ๆ นะครับ จะต่างกันก็คือนายพลขยายไม่กินเหล้าแต่สูบลูกซองหรือสูบซิการ์ตลอดเวลา แล้วก็ไม่ใช่ชอบพูดกับมนุษย์ครับ ชอบใช้ภาษาไปคือพยักหน้าสั้นสี่ระยะและใช้มือชี้เป็นความหมาย นัยน์ตาข้างขวาบอดครับ ใช้แผ่นหนังสีดำปิดไว้ตลอดเวลา”

“บอดหรือเหล” นิกรถาม

“บอดครับ เมื่อครั้งเขมรยังเป็นซีข้าฝรั่งเศส นายพลขยายเป็นหัวหน้าผู้ชาติคนหนึ่งวางแผนการปฏิวัติฝรั่งเศส แต่ฝรั่งเศสมันจับได้เสียก่อน นายพลขยายถูกขังคุกสี่ปีและถูกควักนัยน์ตาข้างขวาออกทั้งพอลฝรั่งเศสคืนอำนาจอธิปไตยให้เขมรปกครองตัวเอง นายพลขยายก็ได้รับการปลดปล่อยและได้รับยศเป็นนายพันตำรวจเอกเป็นผู้บังคับการตำรวจสันติบาลเขมร หมอนี่เข้มแข็งเด็ดขาดมากครับแต่เป็นคนเคร่งขมึนที่สุดวันหนึ่ง ๆ ไม่ยอมบริปากพูดกับใครเลย เว้นแต่ถ้าเขาเข้าเฝ้าสีหนุเขาจะคุยจ้อทีเดียว อายุในราว ๕๐ ปีครับแต่ยังหนุ่มมากเหมือนอาสาเสียไม่มีผิดท่าทางที่เดินและแกว่งแขนก็เหมือนกัน เป็นคนเจ้าชู้เจ้าอย่าง นโรดมสีหนุโปรดปรานและไว้วางใจมาก เขาเป็นอธิบดีกรมตำรวจมาสองปีแล้ว มียศทหารเป็นพลโทตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารบกครับ จึงนับว่านายพลขยายเป็นผู้ที่มีอำนาจและอิทธิพลมาก”

พ.อ. พลกล่าวถามทันที

“เขานิยมลัทธิคอมมิวนิสต์หรือครับ”

“ไม่มีปัญหาครับ เขาเป็นกำลังสำคัญของสีหนุ ผู้ที่เป็นศัตรูกับสีหนุถูกเขาจับเข้าคุกหรือยิงเป้าไป
มากต่อมากแล้ว เขาแดงแจ้ทั้งตัว ลูกเมียญาติพี่น้องของเขาก็ก้าวหน้าแต่ नियมคอมมิวนิสต์ ลูกชายคนโตเป็น
นายทหารพลร่มครับ ลูกสาวพึ่งสำเร็จมหาวิทยาลัย”

พ.อ. กิมหงวนมีสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติเขากล่าวกับคณะพรรคของเขาด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“กันมีทางที่จะบุกเข้าไปฆ่าสีหนุแล้วเพียงแต่กันแต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจโทและนั่งรถเก๋งเข้าไปใน
พะเนียดของเจ้าเจียวองค์นี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะก๊าก

“ทำเนียบไว้อย่างไม่ใช่พะเนียด พะเนียดน่าจะหมายถึงที่อยู่ของข้างหรือที่ที่เขาชิงข้างรวมกันไว้”

“ไม่สำคัญครับคุณอา สำหรับสีหนุอยู่พะเนียดดีแล้วเพราะหน้าตาของเจ้าองค์นี้คล้าย ๆ ข้าง”

แล้วเขาก็มองดูหน้านายพลดีเรก “แกจะเห็นยังงั้นเหมือนกันจะบุกเข้าไปฆ่าสีหนุเสีย เขมรอิสระจะได้เป็น
รัฐบาลใหม่ขับไล่คอมมิวนิสต์ออกไปและมีสัมพันธไมตรีอันดีต่อไทยเหมือนเช่นเดิม”

พล.ต. ดีเรกยิ้มเล็กน้อย

“เป็นความคิดที่แสดงความกล้าหาญของแกแต่ว่าการฆ่าบุคคลชั้นนำของประเทศไม่ใช่เรื่องที่ทำ
ได้ง่ายๆ”

กิมหงวนคั้นหัวเราะ

“ง่ายที่สุดถ้าหากว่ากันยอมตาย สมมุติว่ากันแต่งเครื่องแบบนายตำรวจปลอมตัวเป็นนายพลขายน
เข้าไปในพะเนียด พอแลเห็นสีหนุกันก็ควักกระเป๋ามือออกมาโยนไปถวายเป็นพระองค์ก็ตัวละเป็นหมูบะซ้อ
ส่วนกันก็ถูกทหารรักษาการยิงตายตามระเบียบเท่านั้นเอง สีหนุก็จะไปขึ้นฟองยมบาลเพื่อเรียกเขาพระอิริยาบถคืน”

“โอ ออย่างเพิ่งคิดเรื่องนี้ เราจะต้องติดต่อรายงานให้กองบัญชาการของเราทราบเสียก่อน อย่าลืมนะ
เราจะทำอะไรโดยไม่ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาของเราไม่ได้เพราะเราเป็นทหาร”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ทหารของชาติ ไม่ใช่ทหารรั้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทงแล้วยกมือชี้หน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ถ้าฉันไม่เกรงใจคุณพงษ์ฉันจะลุกขึ้นเตะแกเดี๋ยวนี้พับผ่า”

สุรพงษ์ทำหน้าเหวอ กระซิบถามเสียงหงวนเบา ๆ ว่า

“คุณนิกรพูดคำว่าทหารรั้วทำไมเจ้าคุณท่านโกรธล่ะครับ”

กิมหงวนกลืนหัวเราะแทบแยะ

“ทหารรั้วถ้าพูดกลับก็ต้องพูดว่าหัวล้านเรื่องมันเป็นอย่างนี้”

“อ้อ ท่านเป็นคนใจน้อยหรือครับ” สุรพงษ์กระซิบถามต่อไป

อาเสี่ยวยิ้ม เผลอพูดเสียงดังลั่นห้องตามนิสัยของเขาที่ไม่ชอบพูดกระซิบกับใคร

“ก็ท่านหัวล้านใครพูดถึงกบาลท่านท่านก็โกรธนะซีครับ ไม่เชื่อคุณลองเอ่ยคำว่าลูกมะเอ็กหรือนกดะกรุม
ออกมาก็ได้ ท่านจะเดือดดาลคุณทันที”

สุรพงษ์ยิ้มแห้ง ๆ หันมาถามนิกร

“คุณช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับว่า อะไรบ้างที่ผมไม่ควรจะพูดระหว่างที่เจ้าคุณท่านพักอยู่ที่
ผมจะได้สั่งเมียผมและคนของผมไม่ให้พูด”

นิกรชำเลืองมองดูพ่อบาของเขาสีเขียวหน้าจึงกล่าวว่า

“ทหารรั้วอย่างที่ผมพูดเมื่อกี้นี้พูดไม่ได้”

“อ้อ อย่างว่าประเทศเป็นบ้านทหารเป็นรั้วพูดไม่ได้ซีครับ”

“ได้ครับ ทหารเป็นรั้วมีคำว่าเป็นคำหนึ่งพูดได้ท่านไม่โกรธแต่อย่าพูดว่าทหารรั้ว มะเอ็กพูดไม่ได้ ล้าน,
เลี่ยน, เตียน, โลง, โกร่น, มันแผลบ, แดงแจ้, นกดะกรุม, เหน่ง, เหม่ง, พูดไม่ได้ทั้งนั้น ทุ่งหมาหลง, ดงข้างข้าม,

ง่ามเทโพ, ชะโดตีแปลง, อีแรงกระพือปีก, ฉีกขวานฟาด, ราชครึ่งเครา ห้ามพูดครับ นอกจากนี้มีคำอื่น ๆ มีหลายคำที่คุณจะต้องพิจารณาดูว่าเกี่ยวหรือพาดพิงกับเรื่องหัวล้านหรือเปล้า เป็นต้นว่าเหม็นเขียว, เหม็นตุ ๆ หรือหรือมแหรึม, เกลี้ยง แล้วก็....”

“อ้ายกร” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตะโกนขึ้นดัง ๆ

นิกรหันมายิ้มให้พ่อตาของเขา

“อภิปรายหมดหรือยัง” ท่านเจ้าคุณตวาด

“หมดแล้วครับ”

“อ้อ ดีแล้ว นึกว่ายังไม่หมดดูจะยังมีมึงทิ้งเสีย ช่างบรรยายดีนัก คนอย่างคุณสุรพงษ์ไม่ใช่คนโง่ ย่อมรู้ว่าอะไรควรพูดและไม่ควรพูดเท่าที่แกอธิบายให้เขาฟังอย่างยืดยาวก็เพราะแกมีเจตนาจะล้อฉันเท่านั้น แกระยำมาก อย่างน้อยแกควรจะคิดบ้างว่าฉันเป็นพ่อตาของแก”

นายจอมทะเล้นหัวเราะเบา ๆ

“ผมไม่ถือนี่ครับ”

ทันใดนั้นเอง ส.ท. โกย สีกูก ก็เดินเข้ามาในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึกอย่างร้อนรน เขาแต่งกายแบบ ชาวพื้นเมืองสวมกางเกงกรอมเข้าสีดำ สวมเสื้อยืดคอปกสีขาว มีผ้าขาวม้าคาดพุงหนึ่งผืน ส.ท. โกยกับเจ้าแห้ว ได้ขออนุญาตท่านนายพลศาสตราจารย์ดิเรกไปเที่ยวตลาดริมแม่น้ำโขงเพื่อชมผู้คนที่มาจ่ายตลาดในตอนบ่าย

การสนทนาลิ้นสุดลงทันที ส.ท. ร่างใหญ่เจ้าของใบหน้าเหี้ยมหยูดยื่นขีดเท้าตรงเบื้องหน้า

นายแพทย์หนุ่ม แล้วรายงานให้ทราบ

“ท่านครับ พี่แห้วถูกตำรวจจับที่ท่าเรือครับ”

ทุกคนใจหายวาบไปตามกัน สุรพงษ์ร้องขึ้นดัง ๆ

“นายแห้วโดนจับ....”

ส.ท. โกยหันขวับมาทางหัวหน้าจารชนประจำพนมเปญ

“ครับ ขณะที่เราเดินเล่นอยู่หน้าตลาดเราก็รู้ว่าถูกตำรวจนอกเครื่องแบบสะกดรอย ผมกับพี่แห้ว ต่างแยกกันครับ ผมทำเป็นไก่อถามซื้อกล้วยในเรือลำหนึ่ง ส่วนพี่แห้วเลี้ยงไปยืนดูเขาชนพีชไว้ขึ้นจากเรือ”

“แล้วยังไง” พลถามโดยเร็ว

“ตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนมันตรงเข้าจับผมครับและอีกสองคนเข้าไปจับพี่แห้วไว้ ผมรีบส่งภาษากามันว่าจับผมเรื่องอะไร เพราะผมพูดภาษาเขมรได้คล่องมันก็ลังเลใจ และถามผมว่าพี่แห้วเป็นคนไทยใช่ไหม ผมบอกว่าไม่ทราบไม่รู้จักเดินมาด้วยกันก็จริงแต่ผมไม่รู้จักและไม่ได้สนใจ ในที่สุดมันก็ปล่อยผมครับเพราะผมบอกมันว่าผมเป็นกรรมกรอยู่ที่ห้าง ‘สุรพงษ์พาณิชย์’ ถ้าไม่เชื่อให้พาผมมาถามคุณสุรพงษ์ได้ แต่มันจับพี่แห้วใส่กุญแจมือแล้วพาไปโรงพักครับ”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และสุรพงษ์ต่างมองดูหน้ากัน ทุกคนแสดงท่าทีวิตกเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

“อ้ายแห้วตายแน่” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดเสียงลั่น “อ้ายแห้วต้องถูกตัดคออย่างไม่มีปัญหาในข้อหา เป็นจารบุรุษ” แล้วท่านก็กล่าวกับสุรพงษ์ “ตำรวจเขมรจับอ้ายแห้วไปไว้ที่ไหนคุณพอจะทราบไหมครับ”

สุรพงษ์ตอบโดยไม่ต้องคิด

“สถานที่ตำรวจทำข้ามครับเพราะเหตุเกิดในท้องที่นี้ ผมคิดว่านายแห้วชะตาร้ายเสียแล้ว สรรวตรใหญ่ ประจำโรงพักจะต้องข้อมนายแห้วอย่างทารุณ เพื่อให้นายแห้วรับสารภาพความจริงทั้งหมด แต่อย่างไรเสีย นายแห้วก็คงยอมตายไม่ยอมขัดทอพวกเรา”

นิกรมองดูหน้ากิมหงวนแล้วพูดเสริมขึ้นทันที

“อ้ายเสีย ถึงเวลาแล้วที่แกจะต้องแสดงตัวเป็นฮีโร่รีบไปช่วยอ้ายแห้วก่อนที่มันจะถูกซ้อมตาย”

เสียงหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“แกกำลังจะบอกให้กันปลอมตัวเป็นอธิบดีกรมตำรวจเขมรใช่ไหม”

“ใช่ มีวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะช่วยเจ้าแห้วได้ กันไปด้วยแล้วก็เอาตาโกยไปด้วย ไม่มีใครเราก็มารู้เรื่อง
แม้แต่เขมรมันค่าเรา เรากียืมให้หนึ่งกว่ามันให้พรเรา”

ดร. ดิเรกยืมให้เสียหงวนแล้วกล่าวว่า

“ดีแล้วอ้ายหงวน แกกับอ้ายกรรีบไปช่วยอ้ายแห้วเดี๋ยวนี้ ให้โกยติดตามไปเป็นล่าม”

กิมหงวนนั่งคิดอยู่สักครู่

“เอ-เรื่องนี่รู้สึกว่าจะไม่สนุกเลยโว้ย มีหวังถูกยิงตายตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์”

“อ้อรู้ แต่ถ้าแกกับอ้ายกรและโกยไม่รีบไปช่วยอ้ายแห้วก็ต้องตายเพราะถูกซ้อมหรือถูกตัดคอ”

อาเสี้ยถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เอา-ก็เอา” แล้วก็หันมาทางสุรพงษ์ “คุณต้องช่วยผมก่อน แผนกจำหน่ายเสื้อกางเกงสำเร็จรูป
ที่ห้างคุณมีเครื่องแบบนายตำรวจและเครื่องหมายต่าง ๆ ขายไม่ใช่หรือ”

“ครับแต่ว่าเครื่องหมายคนนายพลตำรวจไม่มีขายครับมีแต่นายพันเท่านั้น ผมว่าอาเสี้ยแต่งเครื่องสากล
ดีกว่าเพราะตามธรรมเนียมคนนายพลตำรวจโทขกายแต่งสากลเสมอไม่ชอบแต่งเครื่องแบบ ผมจะจัดชุดสากลสวย ๆ
ให้อาเสี้ย หาซิกการให้คาบและให้ใส่น้ำอบที่นายพลตำรวจใช้จะได้ไม่สงสัย”

“แล้วผมล่ะ” นิกรพูดเสริมขึ้น

“สำหรับคุณผมจะจัดการเครื่องแบบนายพันตำรวจเอกให้หนึ่งชุด”

นิกรยิ้มแป้น

“ขอบคุณครับ นายตำรวจที่โรงพักและตำรวจใหญ่มันไม่เคยเห็นหน้าผมมันจะสงสัยนะซีครับ”

สุรพงษ์หัวเราะ

“จะมาสงสัยอะไรครับ ตำรวจใหญ่โรงพักทำขามมียศเป็นนายร้อยตำรวจเอกเท่านั้น นายตำรวจ
ชั้นผู้ใหญ่มีตั้งเยอะแยะ แล้วก็ตอนนี้สีหนูได้โอนนายทหารชั้นนายพันมาเป็นตำรวจหลายคนเกี่ยวกับการฝึก
ตำรวจให้เข้มแข็งเท่าทหารเตรียมไว้รบกับเรา สำหรับโกยผมจะหาเครื่องแบบนายสิบตำรวจโทให้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดขึ้น

“ต้องทำงานให้รอบคอบหน่อย เพลี้ยงพล้ออ้ายหงวนกับอ้ายกรตาโกยก็จะถูกจับหรือถูกยิงตาย
คุณพงษ์รู้จักตำรวจที่สถานีท่าขามบ้างไหม”

“รู้จักครับ รู้จักแทบทุกคน แม้กระทั่งนายร้อยตำรวจเอกกบิลตำรวจใหญ่ก็คุ้นเคยกับผม
เขาเป็นลูกหนี้ผมขอยืมเงินผมไปหมื่นเหรียญหลายเดือนแล้วเพื่อทำศพพี่เมียของเขา”

ท่านเจ้าคุณลิ้มตาโพล่ง

“ถ้าเช่นนั้นดีทีเดียวคุณพงษ์ คุณโทรศัพท์ไปถึงตำรวจใหญ่เดี๋ยวนี้แหละ ทำเป็นถามทุกข์สุขครับ
แล้วถามว่าได้ข่าวว่าจับคนไทยมาได้หนึ่งคน เท่านั้นเขาก็เล่ารายละเอียดให้คุณฟังเอง ถ้าเขารายงานเรื่องจับ
อ้ายแห้วให้อธิบดีตำรวจทราบ-อ้ายแห้วอาจจะถูกส่งตัวไปขังที่กรมตำรวจก็ได้”

“ครับ ผมจะจัดการให้รีบร้อย ผมจะไปโทรศัพท์และออกไปที่ห้างเดี๋ยวนี้เพื่อจัดเครื่องแต่งตัวมาให้”

“เดี๋ยว เดียวครับ” นิกรพูดชัดขึ้น “ปัญหาที่สำคัญก็คือรถยนต์ที่เราจะไปครับ นายพลขกายใช้รถอะไร
ตำรวจทุกโรงพักคงจำรถได้ดี”

สุรพงษ์ยิ้มเล็กน้อย

“ผมลิ้มเล่าให้พวกคุณฟังว่า นายพลขกายกำลังพยายามทำตัวให้ใคร ๆ เห็นว่าเขาเป็นคนชื่อสัตย์สุจริต
และรักชาติ เขามีรายได้แต่เฉพาะเงินเดือนของเขาเดือนละ ๑๒,๐๐๐ เหรียญเท่านั้น เขาไม่มีรถส่วนตัวครับ
เขานั่งแท็กซี่เสมอมีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ คุณกับอาเสี้ยและโกยไปแท็กซี่คันไหนก็ได้ครับ”

“อ้อ ยังงี้ค่อยยังชั่วหน่อย” นิกรพูดยิ้ม ๆ

สุรพงษ์ผูกคอตายขึ้นยืนนกรักมือเรียกคนใช้ของเขาให้นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้คณะพรรคสี่สหายอีก แล้วก็เดินเข้าไปทางหน้าต่างเพื่อไปห้างของเขาซึ่งอยู่หน้าบ้าน

๑๔.๓๐ น.

เปอโยแก๊งสี่เทาคนหนึ่งซึ่งเป็นรถแท็กซี่ได้คลานเข้ามาในเขตสถานีตำรวจอุทธรณ์ท่าข้ามอย่างแฉ่มซ่า อาเสี่ยกิมหงวนแต่งสากลชุดสีเทาอ่อนผูกเน็คไทเงื่อนกะลาสีนั่งเต๊ะท่าอยู่ตอนหลังรถตามลำพัง นิกรบกับ ส.ท. โภยนั่งร่วมอยู่กับคนขับตอนหน้ารถ นิกรแต่งเครื่องแบบนายพันตำรวจเอก ส่วน ส.ท. โภย สีกุก แต่งเครื่องแบบนายสิบตำรวจโทซึ่งทั้งสองคนเหมือนกับตำรวจเขมรจริง ๆ นั่งรถมาตามถนนตำรวจหลายคนได้กระทำ ความเคารพอย่างแข็งแรง

ตลอดเวลาที่นั่งอยู่ในรถแท็กซี่คันนี้นิกรบกับกิมหงวนไม่ได้ปรึกษาพูดคุยอะไรกันเลยแม้แต่คำเดียว ส่วน ส.ท. โภยพูดคุยกับคนขับรถในวัยกลางคนบ้างเป็นต้นถามว่ามีเมียหรือยัง ลูกกี่คนรวยได้ดีไหม รู้สึกภูมิใจบ้างไหมที่ท่านอธิบดีกรมตำรวจโดยสารถแท็กซี่คันนี้ นักขับแท็กซี่พยายามพูดน้อยที่สุดด้วยความเกรงกลัว กิมหงวนนั่นเองเพราะเข้าใจผิดคิดว่าอาเสี่ยของเราคือ พล.ต.ท. ขจาย อธิบดีกรมตำรวจและรองผู้บัญชาการทหารบก ผู้มีสมญาในหมู่เขมรอิสระว่าอ้ายตาเดียว

พอรถเลี้ยวเข้ามาในเขตสถานีตำรวจท่าข้าม เสี่ยหงวนก็รู้สึกใจเต้นระทึกผิดปรกติและรู้สึกไร้ค่า อย่างไม่ค่อยที่เข้าต้องใช้นั่งแผ่นสีดำปีด้นัยน์ตาข้างขวาแบบหัวหน้าใจระสัดในภาพยนตร์บางคน นอกจากนี้กิมหงวน ยังไอแค้น ๆ ตลอดทางเพราะเขาต้องคาบชิการ์มวนใหญ่ที่มีรสฉุนและเขาเองเกลียดชิการ์หรือชิกาแร็ตที่มีกลิ่นแบบอเมริกันอย่างยิ่ง ส่วนกล่องนั้นเขาคาบไม่ได้เนื่องจากความรู้สึกคอยบอกตัวเองว่ามันเหมือนกับหมาคาบกระดูก หุ่นของเขาไม่ให้นั่นเองจึงคาบชิการ์เพื่อติดตามตำรวจเขมร

เปอโยแก๊งกลางเก่ากลางใหม่คันนั้นแล่นมาหยุดหน้าสถานีตำรวจพอดี ทันใดนั้นเองนายตำรวจคนหนึ่งก็ร้องตะโกนบอกให้พวกตำรวจทราบที่ท่านอธิบดีตำรวจมา ตำรวจทั้งโรงพักวิ่งพล่าน ไม่มีใครแปลกใจที่ นายพลขจายมาที่นี่ เพราะตำรวจทุกคนเข้าใจว่าคงมาเรื่องเจ้าแห้วนั่นเอง ทั้งนี้ก็เพราะสารวัตรใหญ่คือ ร.ต.อ. กบิลได้โทรศัพท์ไปถึงนายตำรวจคนสนิทของอธิบดี รายงานเรื่องจับคนไทยได้คนหนึ่งที่ทำเรือเป็นชายในวัยกลางคนแต่พูดกันไม่รู้เรื่องเพราะพูดฝรั่งเศสไม่ได้และภาษาอังกฤษไม่กระดิกหู รู้สองคำแต่เพียงเยสหรือโน เท่านั้น

สุรพงษ์ได้กำชับกิมหงวนไว้แล้วว่าให้ลงจากรถเมื่อตำรวจบนโรงพักตั้งแถวเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นนายพล ก่ามะลวจนั่งเต๊ะท่าอย่างสง่างามอยู่ตอนหลังรถคันนั้น ส่วนนิกรบกับ ส.ท. โภยและคนขับรถลงไปยืนอยู่ข้างล่าง ในท่าทางสำรวมแสดงความพิทิตาท่านอธิบดีปลอมซึ่งมีรูปร่างหน้าตาและผิวพรรณเหมือนกับนายพลขจายมากจะแตกต่างกันก็แต่เพียงว่ากิมหงวนของเราสูงกว่าอธิบดีกรมตำรวจราวครึ่งนิ้วพุด

เสียงนายตำรวจตะโกนเรียกแถวและสั่งจัดแถวดังลั่น ร.ต.อ. กบิลสารวัตรใหญ่ผู้มีวัย ๔๐ เศษยืนอยู่หน้าแถวมีนายตำรวจอีก ๓ คนอยู่ข้างหลังเขาเตรียมตัวต้อนรับเจ้านาย ตำรวจทั้งโรงพักเข้าแถวหน้ากระดาน เรียงสองหันหน้าออกหน้าสถานีตำรวจ

ส.ท. โภยเดินขึ้นมาบนโรงพักอย่างสง่า สารวัตรใหญ่ปราดเข้ามาหาและกล่าวถาม ส.ท. โภยซึ่งอยู่ในเครื่องแบบนายสิบตำรวจโททันที

“ท่านมีอารมณ์เป็นยังไงบ้างหมู่”

ส.ท. โภยมองไปที่รถเปอโยแก๊งแล้วกระซิบบอก

“กำลังหัวเสียครับ กลับมาจากเฝ้าเจ้าฟ้าก็ลมเสียแล้ว พอตีได้รับข่าวว่าสารวัตรจับคนไทยได้

ท่านจะมารับตัวคนไทยเอาไปกรมตำรวจครับ เย็นนี้จะเอาตัวออกแห่ประจานตามถนนและจะตัดคอเอาหัวเสียบประจานไว้ สารวัตรพวกนายตำรวจอย่าพยายามซักถามอะไรท่านนะครับ ผมเลี้ยงขึ้นมาก่อนก็เพื่อ บอกให้ทราบ”

ร.ต.อ. กบิลขมวดคิ้วยื่น

“ท่านมีเรื่องขัดใจกับเจ้าฟ้ากระมังหมู่”

“เปล่า เปล่าครับ ท่านปวดฟันนะ กรามของท่านโยกและปวดมาก”

สารวัตรสะดุ้งโหยง

“โอ-ถ้ายังงั้นอ้าวต้องระวังตัวให้มาก คนที่กำลังปวดฟันใครพูดดีก็กลายเป็นร้าย ดีไม่ดีอ้าวจะถูกเตะเจ็บตัวเปล่า ๆ”

อธิบดีกิมหวนลงมาจากรถคันนั้นแล้ว นึกยกมือวันทยหัตถ์อย่างแข็งแรงแล้วพูดภาษาเขมรเบา ๆ

“เจ๊อะเขนี่ยกะเขมโเบยขโมยขุม เสิญได้เท้าขึ้นไปบนโรงพักครับ แต่โปรดะวังนะครับมันจับได้ ได้เท่ากับผมจะถูกขังคุกขี้ไก่และถูกตัดหัว”

อาเสี้ยพักหน้าซ่า ๆ ส่งธนบัตรใบละ ๒๐ เหยี่ยหนึ่งฉบับให้คนขับรถแล้วโบกมือไล่ นักขับแท็กซี่ยกมือไหว้ปะหลก ๆ รีบขึ้นไปนั่งบนรถเปอโยคันนั้นสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์นารถแล่นออกไปจากสถานีตำรวจอย่างรวดเร็ว

พ.อ. กิมหวนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณสถานีตำรวจแกล้งยกมือชี้อะไรต่ออะไรไปตามเรื่อง เหมือนกับว่ามีเรื่องที่เขาไม่พอใจเป็นต้นว่าหญ้าในสนามกรูกรัง สารวัตรใหญ่กับรองสารวัตรทั้งสามคนออกสั่งขวัญแหวนไปตามกันเกรงว่าจะถูกอธิบดีตำหนิโทษ ซึ่งอธิบดีกรมตำรวจคนนี้อานายตำรวจออกจากราชการง่าย ๆ เพียงความผิดเล็กน้อยเป็นต้นว่าโกงเงินหลวงหรือตบทรัพย์ราษฎร

สองสหายคุยกันเบา ๆ เป็นภาษาไทย กิมหวนตีหน้าเคร่งขรึม ส่วนนิกรยิ้มแบ้มมือทั้งสองวางไว้ใต้สะดือแสดงท่าทางพินอบพิเทาอย่างยิ่ง

“ถ้าสารวัตรใหญ่เขามารายงานตัวและจำนวนตำรวจกันจะพูดกับเขาอย่างไรดี ภาษาเขมรสักคำเดียวกันก็ไม่รู้”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“เฉย ๆ ซี้ไว้ย เพียงแต่พักหน้าหรือพูดอุบอิบในลำคอให้สำเนียงมันเป็นเขมรก็แล้วกัน นายตำรวจขนาดสารวัตรถึงฟังไม่ได้ยินก็ไม่กล้าถามอธิบดีว่าพูดว่าอะไร สำคัญแกอย่าปอดก็แล้วกัน พยายามเก๊กหน้าให้ดู ๆ ไว้ แล้วไม่ต้องเลือกทำปากเบี้ยวล่ะ แกทำปากเบี้ยวที่ไรหน้าแกคล้าย ๆ คนที่ป่วยเป็นสันนิบาตลูกหมา”

“อ้าว ดูถูกผู้บังคับบัญชาประเดี๋ยพอซังเสียเลย”

นิกรลั่นหัวเราะแทบแย้

“ไป-ขึ้นไปเถอะ แกเดินนำหน้าถ้าจำเป็นแกจะพูดภาษาอังกฤษบ้างก็ได้ เพราะคุณพงษ์เล่าให้แกฟังแล้วว่านายพลขยายแกเกลียดฝรั่งเศสเหมือนสัตว์เลื้อยคลานที่มีลิ้นสองแฉก เขาพูดฝรั่งเก่งแต่ไม่ยอมพูดเขาชอบพูดอังกฤษและภาษาของเขาเท่านั้น”

“ถ้ามันจับได้ว่ากันเป็นอธิบดีตัวปลอมละก็สู้ตายนะไว้ยอ้ายกร เราต้องยึดปืนกลมือตำรวจบนโรงพักให้ได้ ยิ่งกราดโดยไม่ต้องเลือกหน้าอินทรีหน้าพรหม แล้วเอาลูกระเบิดมือในกระเป่ากางเกงของเราเหยี่ยงมันสู้ให้สมเกียรติสมศักดิ์ศรีของทหารไทย อ้าว-เวลาถูกยิงตายเราต้องพยายามนอนตายใกล้ ๆ กัน เข้าใจไหมล่ะ”

“เออ-ได้เท้าพูดมากจริงไว้ย ขึ้นไปบนโรงพักเถอะพระเดชพระคุณจะยืนอยู่ที่นี้หาหอกอะไรวะ”

อาเสี้ยยิ้มแห้ง ๆ

“ยื่นให้หายปอดเสียก่อนนะซี เรากำลังจะขึ้นไปหาความตายไม่ใช่ขึ้นไปดูหนังหรือขึ้นไปกินข้าวตามเหล่า เอละ...ใจป้าแล้ว อย่งมากก็แค่ตายและตายเพื่อประเทศชาติยอมมีเกียรติอย่างสูง”

ครั้นแล้วท่านนายพันเอกแห่งกองทัพกไทยทั้งสองท่านก็พากันเดินขึ้นไปบนสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม หันไอนั้นเอง ร.ต.อ. กบิลก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ เป็นภาษาของเขา

“ตำรวจ...ตรง แลขวา”

นายตำรวจในวัยกลางคนเจ้าของร่างอ้วนเตี้ยแต่งเครื่องแบบเรียบร้อยวิ้งเหยาะ ๆ ตรงเข้ามาหาอาเสี้ย กิมหงวนแล้วหยุดยืนขีดเท้าตรวจรายงานตัวเองและแจ้งจำนวนตำรวจทั้งหมดที่มีอยู่บนสถานีในขณะนี้รวมทั้งนาย ร้อยนายสิบและพลตำรวจ ๔๖ คน นายพลกำมะลอพยักหน้าหงิก ๆ ตลอดเวลาแล้วยกมือเป็นความหมาย ให้ออกตำรวจยืนในท่าพัก สารวัตรใหญ่จึงออกคำสั่งสั้น ๆ

“แถว...พัก”

อาเสี้ยทำปากแบนะเล็กน้อยจ้องตาเขม็งมองดูหน้าสารวัตรใหญ่แล้วพูดอ้อมอ้อมในลำคอเป็นภาษาเขมร แต่ไม่มีชาวเขมรคนใดฟังรู้เรื่อง และเสียงที่เปล่งออกมานั้นน้อยู้งข้างแข็งกร้าว

“เจาะเหนียง”

สารวัตรใหญ่ทำหน้าที่จะร้องให้ แล้วตอบเป็นภาษาไทย

“ไม่ได้เจาะครับ”

เสี่ยหงวนขบกรามกรอดแล้วตะโกนลั่นโรงพัก

“เจาะเหนียง เซลยไทย”

ร.ต.อ. กบิลรู้แต่เพียงคำว่าไทยคำเดียวก็เดาเอาว่าท่านอธิบดีก็ต้องการให้เขาพาไปดูเจ้าแห้ว แต่ก็แปลกใจในคำว่าเจาะเหนียงอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามความเกรงกลัวเจ้านายทำให้สารวัตรใหญ่ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ เขารีบยกมือวันทยหัตถ์แล้วกล่าวกับอาเสี้ยทันที

“ขังไว้ในห้องขังพิเศษครับ เชิญท่านอธิบดีไปดูครับผม”

กิมหงวนหันขวับมาทางนิกรเพื่อนคู่หูของเขาแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“เต๊ะเอย เจิงเขนาะเจาะกลอน”

นิกรทำคอย่น รีบกระซิบบอกอาเสี้ยทันที

“เสือกพูดมอญทำไมเดียวกับลัลลั้ยเท่านั้น”

อาเสี้ยลื้มตาโพล่ง

“ยังงั้นเรอะ กันนี้กว่าภาษาเขมรเสี่ยอีก”

เมื่อกิมหงวนหันมาทางสารวัตรใหญ่ ร.ต.อ. กบิลก็ยกมือวันทยหัตถ์และกล่าวเชิญอีกครั้งหนึ่ง กิมหงวนพอจะอ่านกิริยาออกก็ชวนนิกรเดินตามไป ปล่อยให้ ส.ท. โภยยืนอยู่กับพวกนายร้อยสามคนที่หน้า แถวตำรวจ

ร.ต.อ. คนหนึ่งกล่าวกับ ส.ท. โภยเบา ๆ

“รู้สิดีกว่าท่านดูมาก ไม่เคยตวาดสารวัตรเสียงดังยังงี้เลย หมูสังเกตหรือเปล่า นัยน์ตาท่านโตเกือบเท่า ไช้ท่าน”

ส.ท. โภยยิ้มแห้ง ๆ

“ครับ ท่านหัวเสียตลอดเวลา นายร้อยตำรวจเอกประจำห้องทำงานของท่านทำงานงุ่มง่ามไม่ทันใจ ท่านอธิบดีเลยปลดดาวออกจากบ่าเสียข้างละดวง ผมเองยังเกือบถูกเตะเมื่อกี้นี่ออกไปตามรถแท็กซี่เข้าไป”

ที่ห้องขังผู้ต้องหาในความผิดอุกฉกรรจ์ ร.ต.อ. กบิลได้พากิมหงวนกับนิกรเข้ามาหยุดยืนหน้าห้อง ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้เจ้าแห้วนั่งเศร้าอยู่บนเตียงไม้ภายในห้องนั้นตามลำพัง เศระหัดที่เจ้าแห้วไม่ได้ถูกซ่อม เพราะเขาใช้ภาษาใบ้พูดกับสารวัตรใหญ่ว่า เขาขอให้การในวันพรุ่งนี้ซึ่ง ร.ต.อ. กบิลก็ตกลงและจะหาลำมา คนหนึ่งคือตำรวจเขมรที่รู้ภาษาไทยเป็นอย่างดี

เมื่อรู้สึกว่ามีคนสองคนมาหยุดยืนอยู่หน้าห้องขัง ส.อ. แห้วของเราซึ่งแต่งกายแบบชาวบ้านเขมร ก็เงยหน้าขึ้น พอแลเห็นเสี่ยหงวนกับนิกรเจ้าแห้วก็ตื่นเต้นดีใจอย่างยิ่ง แล้วเจ้าแห้วก็ผลอตัวแหกปากหัวเราะลั่น ออกมาด้วยเสียงอันดัง

“ไอ้โฮ รับประทานผมจากมาไม่ถึงสองชั่วโมงรับประทานคุณนิกรของผมกลายเป็นนายตำรวจเขมร ไปแล้ว ฮะ ฮะ”

นิกรกระซอกป็นออกมาจากซองป็นยกป็นพกยิงลอดดี่ลูกกรงไปที่ร่างของเจ้าแห้วทันทีเพื่อให้เจ้าแห้วตกใจหยุดพูดหรือหยุดแสดงกิริยาดีอกดีใจ

“บั้ง”

กระสุน ๙ มม.นัดนั้นเฉียดริมฝีปากเจ้าแห้วไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น ทำให้เจ้าแห้วออกสิ้นขวัญแขวน ร.ต.อ. กบิลยกมือวันทยหัตถ์นิกรแล้วกล่าวเป็นภาษาเขมรว่า

“ดีแล้วครับที่ท่านยิงขู่มันเพราะมันหัวเราะและด่าท่านเป็นภาษาไทยอ้อ....ผมพอจะฟังออกบ้างครับ มันบอกว่าเขาพระวิหารต้องเป็นของไทยแหง ๆ”

กิมหวงเดินเข้ามายกกำปั้นทุบหลังสรวตรีใหญ่ก่อนข้างแรงแล้วใช้ภาษาบั้งสั่งให้เปิดประตูห้องข้างออก ร.ต.อ. กบิลรีบปฏิบัติตามคำสั่งนายพลก่ามะลอทันที ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบพวงกุญแจห้องข้างแล้วเปิดประตูออก

เพื่อให้บทบาทเป็นไปอย่างสนิทสนม เสียหวงงได้ดึงป็นพกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมาแล้วเดินผ่านประตูเข้าไปในห้องข้างหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วในระยะใกล้ชิดยกป็นพกขึ้นจ่อหน้าอกเจ้าแห้วแล้วกระซิบบอก

“แើคั่นนิตนอย่อยอย่าให้มันสงสัย แก่แกลั้งอะอะแล้วกันจะตีกบาลแก่ด้วยด้ามป็นพก”

เจ้าแห้วแสดงบทบาทตาราที่ไม่ได้รับตุ๊กตาทองทันที เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูอาเสี่ยอย่างเคียดแค้นชิงชังแล้วส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

“ยิง ยิงกูชิวะ กูยอมตายไวย้”

นายพลก่ามะลอยกด้ามป็นพกริวอลเวอร์ ๙ มม. ฟาดกบาลเจ้าแห้วเต็มเหนี่ยวเสียงดังโพละแล้วคำรามเป็นภาษาเขมรในลำคอซึ่งสรวตรีใหญ่ได้ยินแ่ว ๆ ไม่รู้ว่าพูดว่าอะไร ถึงได้ยินถนัดก็แปลไม่ออก

อาเสี่ยใจหายวาบเมื่อแลเห็นศึระเจ้าแห้วแตกเป็นแผลโลหิตสีแดงเข้มไหลทะลักออกมา เขาหันมามองดู ร.ต.อ. กบิลแล้วโบกมือไล่ สรวตรีใหญ่ชิดเท้าตรงพร้อมกับยกมือวันทยหัตถ์และรีบพาตัวเดินไปทางหน้าโรงพักทันที

“อ้ายแห้ว” เสียหวงงพูดเสียงเครือ “ขอโทษทีวะหัวแก่ทำไมถึงเปราะอย่างนี้ ตีเบา ๆ เท่านั้นแตกเบ้อเลย”

เจ้าแห้วยกมือขวาชี้ป้ายเลือดแล้วมองดูพอแลเห็นเลือดก็ร้องให้

“รับประทานนึกว่าตำรวจเขมรมันจะซ้อมผม ที่แท้เราก็ซ้อมกันเอง ฮือ ฮือ เอาชะเต็มที่ยังบอกว่าตีเบา ๆ”

นิกรเดินหัวเราะหึ ๆ ผ่านประตูห้องข้างเข้ามา พอสบตาเจ้าแห้วเขาก็พูดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“อย่าโกรธอ้ายหวงงเลยที่มันต้องแสดงละครนอกเวทีตีกบาลแก่ แก่รู้ใหม่ว่าขณะนี้อ้ายหวงงอยู่ในบทบาทของนายตำรวจโทขายอธิบดีกรมตำรวจเขมรซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนอ้ายหวงง และกันอยู่ในบทบาทของนายตำรวจใหญ่คนหนึ่งเราสองคนกับสิบโทโกยได้เสี่ยชีวิตมาช่วยแก่”

เจ้าแห้วสะอื้น

“รับประทานแต่หัวผมแตก”

นิกรจู้ปาก

“หัวแตกตีกว่าหัวจะหลุดจากบ่า แล้วก็หัวแตกเพื่อชาติจะเป็นอะไรไปวะ” พูดจบเขาก็หันมาทางอาเสี่ย “ยื่นเช่ออยู่ทำไมเล่า จะเอาอย่างไรก็เอาสิ”

กิมหวงยิ้มแห้ง ๆ

“ส่งสารอ้ายแห้วมันวะ นี่แหละแตกดังโพละละ เลือดงามเสียด้วย” แล้วเขาก็ยกมือตบบ่าเจ้าแห้วเบา ๆ “อย่าเสียใจอ้ายแห้ว กลับไปถึงกรุงเทพ ๆ ฉันจะจ่ายเงินค่าทำขวัญให้แกสองหมื่นบาท”

เจ้าแห้วยิ้มแป้นทันที

“ยังันรับประทานตีอีก ๔ ทีชี่ครับจะได้เป็นแสนพอดี”

อาเสียกลิ่นน้ำลายเอือก

“อย่ามัวพูดเล่น ไป-แกเดินนำหน้ากัน อ้ายกระจะเอาเป็นจ้พ้าแกขึ้นแท็กซี่กลับบ้านเราเท่านั้นที่สิ้นเรื่อง ชินซึกซ้ออิบตีตัวจริงโทรศัพท์มาถึงสารวัตรเราจะม่งท่งไปตามกันไปไวย้”

เจ้าแห้วมองดูหน้านายพลตำรวจกำมะลอลแล้วหัวเราะอย่างขบขันทั้ง ๆ ที่เลือดกำลังไหลอาบหน้า

“รับประทานทำไมอาเสียไม่แต่งเครื่องแบบนายพลตำรวจมาละครับ”

กิมหงวนไอแค้น ๆ เพราะรำลึกวันชิการ

“ตั้งใจจะแต่งมาเหมือนกัน แต่ดาวนายพลหาไม่ได้แล้วก็คุณสุรพงษ์แกบอกว่า นายพลตำรวจโทชจาย อธิบดีกรมตำรวจเขมรชอบแต่งสากล” พุดจบเขาก็ไอแค้น ๆ “โอย-ไม่ไหวไวย้ ชิการนี้ทั้งหมิ่นและทั้งเมา สุขุมคนเดียวมาไปหลายปีแต่ก็จำต้องสุขเพราะนายพลชจายชอบสุขชิการหรือคาบไปก็”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เสียหงวนกับนิกรต่างเริ่มแสดงบทบาทละครนอกเวทีอีกคือคุมตัว เจ้าแห้วออกมาจากห้องขังและเดินเข้าไปทางด้านหน้าสถานีตำรวจ ซึ่งตำรวจทั้งโรงพักยังยืนอยู่ในแถวในท่าพัก และสารวัตรใหญ่กับรองสารวัตรอีก ๓ คน ยืนรวมกลุ่มกันอยู่หน้าแถวพร้อมด้วย ส.ท. โภย

เมื่อแลเห็นเสียหงวนกับนิกรและเจ้าแห้ว ส.ท. โภยก็รีบวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปหาแล้วหยุดยืนชิดทำตรง ยกมือวันทยหัตถ์อย่างแข็งแรง

“เร็ว-ออกไปตามแท็กซี่มาคันหนึ่ง” กิมหงวนพุดเบา ๆ และพุดเสียงคับปากเพราะอมชิการมวนใหญ่ไว้ในปาก “เราสี่คนจะต้องรีบออกไปจากโรงพักทำข้ามโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้”

ส.ท. โภยหันไปมองดูพวกตำรวจซึ่งอยู่ห่างจากเขาราว ๑๐ เมตร เขากะชิบถามเสียหงวนเบา ๆ

“พี่แห้วถูกตำรวจเขมรซ้อมหัวแตกหรือครับ”

เสียหงวนสิ้นศิริชะ

“เปล่า กั้นซ้อมเอง จำเป็นต้องทำเพื่อไม่ให้สารวัตรใหญ่มันนี่กระแวงสงสัย”

นิกรเสริมขึ้นโดยไม่ยอมอ้าปากพุด

“รีบไปตามแท็กซี่ไวย้ มีอะไรจะสัมภาษณ์เอาไว้ไปพุดคุยกันที่บ้าน ถ้าตำรวจมันรู้ว่ากันกับ อ้ายหงวนและแกปลอมตัวมาเราจะถูกจับและยิงทั้งทันที”

ส.ท. โภยลดมือลงแล้วหมุนตัวกลับรีบเดินไปทางแถวตำรวจลงไปจากสถานีตำรวจทำข้ามอย่างรีบร้อน นิกรยกปืนพกจ้หลังเจ้าแห้วพาเดินเข้ามาแถวตำรวจ เสียหงวนเดินตามมากระชั้นชิด ทั้งสามคนหยุดยืนหน้าแถวตำรวจซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง ตำรวจทุกคนกำลังจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้วและนายพลกำมะลอกับนิกรด้วยความสนใจ ไม่มีใครสักคนเดียวที่เฉลียวใจว่าเสียหงวนคืออิบตีก็เป็นคนไทยปลอมแปลงตัวเป็นนายพลชจาย เพื่อมาช่วยเหลือเจ้าแห้วซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ทรงงองอาจยิ่ง และกิมหงวนกับนิกรทำงานอย่างใจเย็น

เพราะต้องการให้บทบาทของเขาสนิทแนบเนียน กิมหงวนจึงพยักพืดให้นิกรควบคุมตัวเจ้าแห้วไว้ แล้วเขาก็คาบชิการเดินตรวจแถวตำรวจเริ่มต้นจากหัวแถว เมื่อ ร.ต.อ. กบิลสารวัตรใหญ่ทำท่าจะเดินตามเขา อาเสียก็ทำตาเขียวและชีมือบอกให้สารวัตรใหญ่ยืนอยู่กับกลุ่มนายตำรวจต่อไป ร.ต.อ. กบิลซึ่งงังเหมือนกระปือ รีบบอกแถวตรงทันทีเพื่อให้ท่านอิบตีกำมะลอลตรวจแถว

กิมหงวนหยุดยืนจ้องมองดูหน้านายสิบตำรวจตรีรูปร่างบอบบางและพุ่งปองเหมือนกับเด็กเป็นโรค ตานโคมยคนหนึ่ง เขาไม่พอใจเมื่อเห็น ส.ต.ต. เป้งทำงมูกอยู่เยื้องเหมือนกับจะล้อเลียนเขา ความจริงนายสิบผู้นำสงสารผู้นี้กำลังจะจามแต่พยายามกลั้นไว้อย่างสุดฝืน แต่แล้วเขาก็ทนไม่ได้จามออกมาดัง ๆ เสียงลั่นโรงพัก

“ฮาด-ชะเอ๊ย”

อาเสียสะดุ้งสุดตัวแล้วเม้มปากแน่นยกมือทำสะเอวพนวันชิการใส่หน้า ส.ต.ต. เป้งชาวเขมรในวัย ไกลัชรา ส.ต.ต. เป้งหน้าซีดเผือดทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ได้โปรดเถอะครับ” เขาพุดเสียงสิ้นเครือน่าสงสาร “กระผมเป็นหวัดขอรับ คัดจุมกและจามตลอดวัน กระผมพยายามกลั้นแล้วแต่กลั้นไม่อยู่”

เสียงหวนพังกาษาเขมรไม่ออกก็จริงแต่ก็พอเดาได้ว่า ส.ต.ต. เป้งกำลังขอโทษเขา เขาเอื้อมมือปลดบังของ ส.ต.ต. เป้งออกแล้วติดบังอันนั้นให้พลตำรวจหนุ่มท่าทางทะลึ่งบ้องคนหนึ่ง ทำให้เจ้าหมอนั้นปลาบปลี้มใจเหลือที่จะกล่าวที่อยู่ ๆ ก็ได้เป็นนายสิบตำรวจตรีโดยไม่ต้องทำความดีความชอบอะไร ส่วน ส.ต.ต. เป้งพอถูกปลดบังออกเขาก็ร้องไห้โฮ

“ท่านครับ ผมลูกตั้ง ๔ คน แม่ยายหนึ่งน้องเมียอีกสอง” ส.ต.ต. เป้งพูดพลางร้องไห้พลาง “เงินเดือนนายสิบตำรวจตรีผมก็แยะอยู่แล้ว ท่านปลดผมเป็นพลตำรวจผมจะเอาอะไรกินล่ะครับ ฮือ ฮือ”

อาเสียแลเห็น ส.ต.ต. เป้งร้องไห้สะอึกสะอื้นเขาก็สงสารซึ่งธรรมดาเขาเป็นคนที่เมตตาจิตใจต่อเพื่อนมนุษย์ ก็มหวนยิ้มเล็กน้อยแต่แล้วเขาก็สำลั้กควันนูหรือไอ้แฉ็ก ๆ ตำรวจในแถวอื่นนิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิกทุกคนเต็มไปด้วยความเกรงกลัวท่านอธิบดีตาเดียว ซึ่งอาเสียแสดงบทบาทได้แนบเนียนเหมือนกับนายพลขจายเลย เสียงหวนยกมือขวาตบบ่า ส.ต.ต. เป้งเป็นการปลอบใจแต่ไม่ยอมปริปากพูดอะไร เขาล้วงกระเป๋ากางเกงข้างซ้ายหยิบบังนายสิบตำรวจโทอันหนึ่งออกมาแล้วติดให้บนแขนเสื้อข้างซ้ายของ ส.ต.ต. เสริ้จแล้วเขาก็เดินตรวจแถวตำรวจต่อไป

ไม่ต้องสงสัยว่า ส.ต.ต. เป้งจะปิติยนิคี่สักเพียงใดเท่าที่เขาถูกถอดเป็นพลตำรวจแล้วได้เลื่อนยศเป็นนายสิบตำรวจโท เขาอยากจะทำอะไรโดดโดดเด่นและหัวเราะออกมาดัง ๆ แต่ก็ไม่กล้าทำเพราะกลัวท่านนายพลกำมะลจะถอดบังออกจากแขนเสื้อของเขาจึงได้แต่นิ่งเฉยโบหน้าแดงกำเพราะความดีใจ ส.ต.ต. เป้งกระซิบกับพลตำรวจคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ทางซ้ายมือของเขา

“เป็นยังไงอ้ายน้องชาย อยู่ดี ๆ ราชรถก็มาเกยถึงโรงพัก วันนี้เจ้านายของเรามีอะไรแปลก ๆ”

พลตำรวจผู้นั้นเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีหมี ผมยินดีด้วยครับที่หมีได้อีกหนึ่งแ่งเป็นสองแ่ง อ้าผมรู้สึกว่ามันนี่ท่านอธิบดีเจ้านายของเราสูงชันกว่าเก้าราวหนึ่งนิ้วฟุตเห็นจะได้ หมีรู้สึกอย่างนี้หรือเปล่า”

ส.ต.ต. เป้งมองดูนายพลกำมะลซึ่งกำลังเดินเข้าไปหานิกรกับเจ้าแห้วแล้ว ส.ต.ต. เป้งก็กล่าวกับลูกน้องเขา

ต่อตอน ๕ ใน “สายลับจำเป็น”